

The background of the entire image is a photograph of a long, straight asphalt road with a white dashed center line, receding into the distance. The road is flanked by dry, yellowish-brown fields. The sky is filled with large, white, puffy clouds, and the overall lighting is bright, suggesting a sunny day.

Nga Jeta në Jetë - *Sepse*

Rrezarta Xhaferi

NGA JETA NË JETË

- SEPSE...

Rrezarta Xhaferi

*Ky libër i dedikohet babit tim,
Ibrahim Xhaferi*

*Ikja jote e papritur nga kjo botë, më zgjoi për
të përmbushur misionin tim në këtë jetë.*

*Je inspirimi im për të ndjek rrugën e zbulimit
të vërtetës, shërimit të vetes dhe njerëzimit.*

*Jam thellësisht mirënjohëse për të gjitha
mësimet që i kam mësuar nga ti.*

*Faleminderit për dashninë dhe përkrahjen
tënde të pafund.*

~ Çika jote e madhe

HYRJE

“Publiku ka një pikëpamje të shtrembëruar në lidhje me shkencën, pasi në shkolla mësohet se shkenca është një koleksion i të vërtetave të ngurta. Në fakt, shkenca nuk është grumbull i të vërtetave, por është një eksplorim i vazhdueshëm i të panjohurës.”

~ Freeman Dyson

Gjithmonë kam qenë e apasionuar pas dijes, shkencës, metafizikës e të panjohurës, por asnjëherë nuk e kam imagjinuar se një ditë do të shkruaj libër për një temë e cila deri vonë ka qenë e pakuptueshme edhe për mua.

Ajo që më ka përcjellë gjatë gjithë jetës është dëshira e madhe për t'i kuptuar gjërat në **thellësi**, e prej shumë këndvështrimeve, si dhe **guximi** për ta ndjekur të vërtetën, pavarësisht vështirësive që dalin rrugës si dhe mendimeve të të tjerëve.

Si një inxhinierë, me një mendje logjike dominante, nuk ka qenë e lehtë për mua për të bërë kalimin në dimensionin shpirtëror. Më është dashur ta kapërcej një mal me “pse?”, “si?” nga truri logjik, punë konstante në tejkalimin e bindjeve limituese, deri sa kam arritur në anën tjetër të bregut, te truri imagjinar. E prej aty, më është dashur të lundroj në një rrugëtim të ri, e jo me më pak lehtësi, për të depërtuar sa më thellë në nivelin shpirtëror.

Në shkencë, gjithmonë duhet t'i vërtetosh gjërat për të cilat hulumton dhe beson se janë të vërteta. E nëse nuk arrin t'i vërtetosh, del se ato nuk janë të vërteta. Bile edhe atëherë kur ato ekzistojnë, po thjesht nuk kemi mundësi për t'i vërtetuar.

Ndërsa, kur një metodë jep zgjidhje individuale për secilin problem, atëherë është vështirë të “matet”, rrjedhimisht të vërtetohet. Andaj, kjo metodë nuk mund të përfshihet brenda shkencës, sepse nuk jep zgjidhje të “vërtetueshme” sipas kriterëve të saj. Por, edhe pse e tillë, kjo në asnjë mënyrë nuk do të thotë se nuk është e vërtetë, rrjedhimisht se kjo metodë nuk është funksionale.

Dihet se ne e shohim dhe e pasqyrojmë botën në bazë të bindjeve që kemi. Sa më limituese dhe rigjide të jenë këto bindje, aq më të zbehtë dhe kufizuese do ta shohim botën. Dhe anasjelltas. Sa më mendje hapur që jemi, aq më lehtë mund të arrijmë t'i kapërcejmë limitet tona dhe, sidomos, ato që i kanë “vendosur” të tjerët.

Aty ku përfundon një problem, fillon një zgjidhje. Aty ku përfundon një limit, hapet një derë me mundësi të pafundme. Aty ku përfundon e njohura, fillon eksplorimi i të panjohurës. Në momentin që një pjesë e saj bëhet e ‘njohur’, vazhdojmë me eksplorimin e vazhdueshëm të pjesëve të tjera të së panjohurës... E kështu vazhdon ky rrugëtim...

Tetor 2022
Prishtinë, Kosovë

PËRMBLEDHJE

Hyrje	3
Përmbledhje.....	4
Teknika Kuantike Shëruese e Hipnozës (QHHT)	5
Rreth Librit	10
1. Zemërimi i liruar.....	11
2. Dhimbja e fëmijës së humbur.....	17
3. Pranimi i Vetes.....	25
4. Lirimi i paternave / Riinkarnimi i gjyshes	30
5. Pastrimi i engrameve	34
6. Shërimi i gjëndrës në qafë	40
7. Jeta paralele e avancuar.....	44
8. Balancimi i karmës	53
9. Shërimi i traumave të fëmijërisë	56
10. Nga jeta në Jetë. Sepse.....	61
Për Autoren.....	67

TEKNIKA KUANTIKE SHËRUESE E HIPNOZËS (QHHT)

"Gjendja e zakonshme e vetëdijes së njeriut, e ashtuquajtura gjendja e tij e zgjuar, nuk është niveli më i lartë i vetëdijes për të cilin ai është i aftë. Në fakt, kjo gjendje është aq larg nga zgjimi i vërtetë, saqë mund të quhet një formë e gjumit të zgjuar."

~ Rebert De Ropp nga libri "The Master Game"

Gjatë rrugëtimit tim në trajektoren e zbulimit dhe shërimit të vetes, kam studiuar dhe eksploruar metoda e teknika të ndryshme.

Teknika Kuantike Shëruese e Hipnozës (Quantum Healing Hypnosis Technique) është një teknikë e fuqishme, e zhvilluar dhe e perfeksionuar nga Dolores Cannon gjatë punës së saj intensive për dekada me radhë, me klientë nga e gjithë bota. Përmes kësaj teknike, klientët mund t'i qasen vetes së tyre më të lartë, e cila i ka të gjitha zgjidhjet për veten e tyre. Kjo teknikë është ri-takim i treshes: mendje e vetëdijshme, ndërdije dhe vetja më e lartësuar.

Për të kuptuar më mirë se si funksionon kjo teknikë, duhet kuptuar së pari se si funksionon truri jonë brenda spektrit 24 orësh. Kur jemi në gjendje të zgjuar, frekuenca e trurit tonë rezonon prej 13-30 HZ (gjendja kur jemi zgjuar, të angazhuar me aktivitete, duke punuar etj.) dhe ky brez i funksionimit të trurit quhet BETA. Kur jemi të kyçur në ndonjë aktivitet që kërkon përqendrim të madh, truri jonë fillon të vibrojë në frekuencë më të lartë se 30 HZ. Kjo gjendje quhet GAMA. Kur jemi të relaksuar mendërisht e fizikisht, truri ka frekuencë 8-13 HZ dhe kjo gjendje quhet ALFA.

Frekuenca 4-8 HZ e trurit, e ashtuquajtura frekuenca THETA është atëherë kur jemi në gjendje të thellë meditative, gjatë gjumit të lehtë, atëherë kur kemi qasje edhe në dimensionet tjera.

Ndërsa, DELTA me frekuencë 0.5-4 HZ është gjendja kur jemi në gjumë.

Sa herë që biem në gjumë, truri jonë prej gjendjes BETA, kalon në ALFA, THETA e pastaj në DELTA. E kur zgjohemi prej gjumit, ndodh e anasjella (DELTA-THETA-ALFA-BETA).

Kur klientët më pyesin se si funksionon një seancë e Teknikës Kuantike Shëruese të Hipnozës (QHHT), zakonisht iu them se funksionon në gjendjen më të natyrshme të mundshme. Frekuenca THETA është gjendja në të cilën truri vibron gjatë një seance të tillë. Përndryshe, THETA është gjendja më kreative e trurit, në mes të gjumit dhe zgjimit.

Paramendoni se jeni fokusuar në TV. Zëri dhe video që vjen nga aty e merr vëmendjen tuaj deri në atë pikë sa ju nuk dëgjoni e as nuk shihni asgjë që ndodh jashtë ekranit. Kjo është gjendja e trurit kur jeni të fokusuar në punë ose derisa po i lexoni këto rreshta (gjendja BETA).

Në momentin kur filloni ta ndalni zërin e TV, filloni të dëgjoni dhe të vëreni se çka po ndodh brenda në dhomë (gjendja ALFA).

E kur e ndalni zërin në tërësi, filloni të dëgjoni se çka po ndodh edhe jashtë shtëpisë (gjendja THETA). Edhe pse prapë keni qasje në atë se çka po ndodh në serialin tuaj të preferuar në TV (jetën aktuale).

Në këtë rast, TV paraqet mendjen e vetëdijshme. Ndërsa, seriali i shfaqur në TV është jeta aktuale me gjithë dramën e saj. Pjesa më e madhe e njerëzve e kalojnë jetën të fokusuar vetëm në dramën e jetës aktuale, pa ia ulur volumnin e zërit mendjes së vetëdijshme.

E në momentin që fillon të ulet volumni i zërit, vetëdija përqendrohet në dhomën ku gjendemi. Dhoma, në këtë rast, paraqet ndërdijen tonë.

Ndërsa, kur ndalet zëri në tërësi, vetëdija jonë përqendrohet jashtë dhomës, pra në lokacionin (lagjen, qytetin) ku gjendemi. Kjo vetëdije na mundëson të i qasemi informatave për rrethin dhe vendin ku ndodhemi. Shikuar në tërësi, kjo perspektivë na ndihmon ta kuptojmë dhe ta njohim veten tonë në tërësi. Kjo gjendje paraqet veten tonë më të lartë.

Gjatë takimit të vetes sonë më të lartë marrim mesazhe të vlefshme, si dhe mund të përjetojmë edhe shërimin në të gjitha nivelet.

Shërimi gjatë seancës së Teknikës Kuantike Shëruese të Hipnozës (QHHT) shkon përtej konceptit të mendjes logjike. Nga perspektiva e kësaj teknike, çdo problem apo sëmundje është alarm i trupit, që vjen si kombinim i një mësimi të pamësuar apo i një mesazhi të padëgjuar. Pra, pyetja thelbësore që duhet parashtruar vetes është: *çfarë mesazhi po përcejell trupi im në rastin e kësaj dhimbje/sëmundje?* Ndërsa, pyetja vijuese është: *cili është mësimi që duhet mësuar nga kjo eksperiencë?*

Kur lidhemi me veten tonë më të lartë, marrim përgjigje të cilat mund ta largojnë dhimbjen/ shërojnë sëmundjen në mënyrë të menjëhershme.

Nuk ka njeri që nuk mund të imagjinojë. Imagjinata vjen nga përdorimi i ndërdijes dhe valëve Theta të trurit. Truri është si një muskul. Sa më shumë që e ushtrojmë, bëhet aq më i përgatitur dhe i fuqishëm.

Ndërdija është përgjegjëse për memorien dhe ndjenjat. Ndërsa, pjesa e vetëdijshme e trurit është përgjegjëse për vendimet dhe logjikën.

Gjatë një seance të tillë, kur jemi në frekuencën THETA, ndodh kalimi i natyrshëm i trurit në pjesën imagjinare e kreative.

Në këtë libër janë përfshirë 10 storie të zgjedhura nga seancat me klientë të ndryshëm. Ato mund të tingëllojnë si anekdota, e joreale, por megjithatë janë tregime jetërash të jetuara nga klientët e përzgjedhur.

Nga këto seanca të përshkruara në libër, lehtësisht mund të vërehet efekti i punës në “tokën e butë” (siç e quaj unë ndërdijen), me një seancë të vetme. Ndryshe prej punës në “tokën e fortë” (mendjen e vetëdijshme) ku nuk mjaftojnë as shumë seanca për t'i kapërcyer barrierat dhe rezistencat e ndryshme që dalin gjatë rrugës.

Ne jemi vazhdimësi e eksperiencave të njëpasnjëshme, që kemi pasur në rrugëtimin e gjatë prej fillimit të krijimit e deri në këtë moment ku jemi aktualisht. Ky rrugëtim i gjatë përfshin jetëra të ndryshme, në Tokë, planete e dimensione të tjera. Këto eksperiencia janë të ruajtura brenda nesh sikur memoria “afatgjatë” e kompjuterit (ROM memory). Ndërsa në jetën e përditshme, me dinamikat dhe dramat e jetës aktuale, ashtu si edhe kompjuteri, involvojmë vetëm memorien “afatshkurtër” (RAM memory).

Arsyeja e parë që do të ishte mirë ta njohim veten tonë në këtë nivel ka të bëjë fillimisht me njohjen e paternave tona jetësore. Pra, nuk është nevoja ta arrijmë moshën e pleqërisë njëjtë sikur fundin e lojës, për ta pyetur veten: “Si e luajta këtë lojë? Ta kisha ditur këtë gjë më herët, do të kisha vepruar ndryshe!”. Dihet se shumica e njerëzve tashmë e bëjnë këtë... E presin fundin e jetës për të zbuluar një mësim të cilin sikur të kishin pasur pak më shumë vetëdije, kishin mundur ta kuptonin shumë më herët.

Nëse do të më pyesnit nëse kjo mendësi e mospërparimit të vetëdijes është rrugë e gabuar, natyrisht se përgjigja ime është jo. Nuk ka rrugë të gabuar, por ka vetëm rrugë më të gjatë, sepse çdo rrugëtim, respektivisht çdo vendim që marrim në jetë na shpie te një mësim i ri, te një perspektivë e re... E, fundi i jetës nuk është fundi i mësimi. Vdekja është vetëm fundi i një kapitulli dhe fillimi i një kapitulli të ri, ndërsa mësimet vazhdojnë. Në jetën e radhës...

A do të ishte më mirë sikur brenda një jete të përparonim më shpejt në këtë rrugëtim kozmik? Natyrisht se po.

Për të shkuar prej Prishtinës në Ferizaj ekzistojnë disa rrugë. Secili njeri do të preferonte të ndiqte rrugën më të shkurtër. Po, ka të tillë që nisen në Prishtinë, vazhdojnë në Gjilan

e përfundojnë në Ferizaj. Ose, të tjerë që shkojnë në Prizren e prej aty vazhdojnë për Ferizaj.

Babi im shumë shpesh e përsëriste: “Duhet me qenë njeriu i ri dhe i mençur. Kur plaket, secili bëhet i mençur, po vonë...” (e kishe fjalën pikërisht për këto mësimet të cilat na marrin shumë kohë për t’i përvetësuar).

Krejt çka mund të kuptoni përmes seancave të përshkruara në këtë libër është ndikimi që këto eksperiencat kanë në jetërat tona. Dhe, jo vetëm në jetën aktuale. Përderisa ne, nuk i shërojmë këto trauma dhe nuk i mësojmë mësimet që na vijnë si mesazh përmes tyre, ato do të përsëriten. Në vazhdimësi. Sa më të vetëdijshëm që bëhemi për këtë gjë, aq më i madh shansi për të vibruar më lartë, e për të pasur një jetë më të përmbushur e të kompletuar.

"Do të vijë koha kur shkenca do të bëjë përparim të jashtëzakonshëm, jo për shkak të pajisjeve më të mira për zbulimin dhe matjen e gjërave, por për shkak se njerëzit do ta përdorin fuqinë e tyre shpirtërore. Kjo fuqi aktualisht përdoret rrallë. Brenda pak shekujsh, arti i shërimit shpirtëror do të zhvillohet gjithnjë e më shumë dhe do të përdoret në mënyrë universale."

*~ Gustaf Strömberg
Astronaut, Mount Wilson
Nga libri: "Man, Mind, and the Universe"*

Në këtë libër mund t'i gjeni 10 raste të ndryshme të seancave të mbajtura nga unë, me klientë të ndryshëm nga Kosova e Shqipëria, përmes Teknikës Kuantike Shëruese të Hipnozës (QHHT).

Në këto seanca përfshihen ngjarje të ndryshme, si ato nga e kaluara e jetës aktuale, nga jetërat e kaluara dhe një rast në këtë libër është shkëputur nga jeta paralele shumë më e avancuar e një kliente. Disa raste të tjera, kur klientët janë gjetur në të ardhmen e jetës aktuale, nuk janë përfshirë në këtë libër.

Pas seancave, klientët kanë raportuar shërim të sëmundjeve të ndryshme, si: kokëdhimbjen kronike ose migrenën, dhimbjen e shpinës, largimin e gjëndrave në qafë dhe pjesë tjera të trupit, shërimin e depresionit, ankthit, neurozave etj. Në këtë libër natyrisht se nuk përfshihen të gjitha rastet e këtyre shërimeve (ndoshta do të vendosen në të ardhmen në ndonjë libër tjetër). Përpos këtyre, klientët kanë raportuar se pas seancës kanë gjetur paqen, kanë filluar të rezonojnë në frekuenca shumë më të larta dhe të manifestojnë jetë shumë më të mirë për veten e tyre.

Emrat e klientëve të përdorur në libër janë fiktivë, për ta ruajtur anonimitetin e tyre. Ndërsa, të gjitha informatat tjera janë të sakta (të marra direkt nga audio-incizimet e seancave).

Në formë të dialogut janë të përfshira vetëm pjesët kryesore të seancës, në mënyrë që lexuesi të përqendrohet në pjesën përmbajtësore.

Ju ftoj që, me mendje të hapur e me zemër të pastër, t'i lexoni rastet e përshkruara në libër.

Lexim të këndshëm!

Autorja

Zemërimi i liruar

Joni një djalë rreth të 40-tave, erdhi të më takonte për seancë për të adresuar një problem që e kishte ndjekur gjatë gjithë jetës. Përkundër faktit se ishte një djalë shumë inteligjent, i zgjuar dhe kishte një edukim të rrallë e të larmishëm, ai nuk mund të manifestonte një punë të kënaqshme për veten e tij. Problemi kryesor i tij ishte zemërimi që ndjente ndaj njerëzve, si pasojë e së cilës lehtë futej në konflikte me njerëz, e sidomos në vendet ku punonte. Për këtë ai konsumonte antidepressantë, sepse ndryshe bëhej shumë agresiv.

Rr: Çka po sheh?

J: Po shoh flakë, po kallet diçka!

Rr: Çka po kallet?

J: S'di... do shpija po i shoh t'u u kallë...!

Rr: A janë afër teje?

J: Afër janë... do shpija t'u u kallë.

Rr: A ka njerëz?

J: S'po shoh... po, larg po ni njerëz, po bërtasin... Flakë, zjarm, tym, shkrumb... gjithkah...

Rr: Çka po sheh tjetër?

J: Njerëz me musteqe, si piratë... luftë... s'di çka po ndodh!

Rr: Luftë?

J: Betejë, po luftojnë... Njëfarë katuni, po kallet gjithçka.

Rr: E ti çka po bon?

J: Po luftoj me dikun. Njëfarë fytyre si e piratit... s'po e shoh kthjelltë. Veç flakë, tym, katastrofë...

Rr: A po lufton veç ti? Apo ka edhe të tjerë që po luftojnë?

J: S'po shoh tjerë. Veç po e shoh se jam në dyluftim me dikon, me fytyrë pirati...

Rr: Si po shkon dyluftimi?

J: Uuuu... e myta. Ja hjeke kryet! Me shpatë.

Rr: E myte?!

J: O Zot, flakë, flakë, tym...

Rr: A ka shpëtu dikush?

J: Po ni zhurma të foshnjeve... tu kajt... uuueeeee...

Rr: A ke jetu në këtë katun?

J: Po.

Rr: A ke familje?

J: Po, po e shoh gruan tem. Me kësul.

Rr: A keni fëmijë?

J: Jo, s'kemi.

Rr: Me çka merresh ti?

J: Po e shoh veten në lufta, t'u luftu.

Si duket në këtë jetë Joni ishte luftëtar, diku rreth moshës 40 - vjeçare (aq sa ishte edhe kur e mbajtëm seancën). Ai jetonte në një fshat (ku zhvillohej kjo betejë) të shtetit Utah të SHBA-ve bashkë me gruan e tij, në një shtëpi të vogël të drurit. Kur e pyeta se si dukej, u përgjigj:

J: Kam të mbathur çizme. E mbaj një sheshir në kokë dhe kam të veshur një jelek. Kam musteqe. Po ndihem shumë mirë, shumë i fuqishëm.

Pasi lëvizëm në një ditë të rëndësishme të kësaj jete, ai u ndal në një ditë feste ku shihte shumë flamuj e kalorës, të cilëve ai iu printe.

J: Po duket se jemi në paradë. Ka kuaj shumë të bukur, me ngjyra të ndryshme.

Rr: Si po ndihesh?

J: Shumë mirë. Po ndihem krenar, i lumtur. Po e kalëroj një kali shumë të bukur, ngjyrë kafe. Uuu sa i bukur kali! Kali më i bukur që e kam pa ndonjëherë.... Po ndihem shumë i pasur. O Zot, sa mirë po ndihem! O Zot... Po ndihem se jam njeri shumë i privilegjuar. U kënaqa!

Rr: Çka tjetër?

J: Po kalëroj... s'po ma nin për kurgjo hiç. Jam i lirë. I pasur. Po jam edhe pak arrogant.

Pas kësaj skene, ku klienti ishte duke e shijuar ndjenjën e të qenurit i lirë dhe i privilegjuar, lëvizëm në një ditë tjetër të rëndësishme të kësaj jete.

Rr: Ku je? Çka po ndodh?

J: Jam plak. I lodhur, i shtrirë në krevat.

Rr: A është dikush me ty?

J: Jo, jam vetëm.

Rr: Çka ka ndodh me gruan tënde?

J: Paska vdekë, nuk është gjallë. Nuk është këtu me mua. Jam vetëm...

Rr: Si po ndihesh?

J: Jam shumë i lodhur, në agoni. Asht e lëkurë, kah fundi i jetës. Diku 90- vjeçar jam.

Pastaj, lëvizëm në ditën e fundit të kësaj jete.

J: Po e shoh një funeral. Qenka i imi.

Rr: A ka shumë njerëz?

J: Po, ka shumë njerëz në funeral.

Rr: Si po i sheh këta njerëz?

J: Prej largut po i shoh. Janë në këmbë, po ecin.

Rr: Si po ndihesh t'u e pa funeralin tand?

J: Mirë. Po ndihem i lirë.

Rr: Kur e shikon këtë jetë mbrapa, çfarë mësimi ke marrë prej saj?

J: Dhuna është shkaktare e tana të këqijave.

Rr: E cili ka qenë qëllimi i kësaj jete?

J: Me e përdor dhunën për qëllime të mira.

Ky ishte fundi i jetës së parë të Jonit si luftëtar.

Në jetën e dytë, Joni ishte një femër e bukur me emrin Rozeta, që jetonte diku në Angli. Ishte një grua e pasur dhe nënë e tre djemve.

Rr: Si po ndihesh?

J: Mirë. Jam femër, shumë e bukur. Kam të veshur diçka me cingla. E mbaj një kurorë shumë të çmueshme në kokë.

Rr: A mundesh me na e përshkru vendin ku jeton?

J: Një shtëpi me harqe, shumë e bukur! Jam e pasur.

Rr: Hyn brenda dhe përshkruje nga brenda si duket shtëpia.

J: Një derë e madhe, e bukur harkore. Do shkallë përpjetë. Si pallat i bukur po duket nga brenda.

Rr: A janë fëmijët aty?

J: Po, aty po sillen.

Rr: E burri?

J: Jo, nuk është këtu për momentin. Nuk po e shoh. Vetëm me fëmijë jam.

Rr: Si është një ditë e jotja e zakonshme?

J: Duke e rrnu jetën. Nëpër oborr, shtëpi. Kam stoli shumë të bukura dhe të çmueshme. Ndihehem shumë e pasur. Jam e lumtur.

Pasi lëvizëm në një ditë të rëndësishme, Joni u gjend në ditën e martësës.

J: Jam tu kcy me burrin, në ditën e martësës.

Rr: Si po ndiheni?

J: Po ndihem shumë e lumtur me të. Edhe burri është shumë i lumtur. Po qeshim derisa po vallëzojmë...

Rr: Po të tjerët, çka po bëjnë? A ka shumë mysafirë?

J: Po, ka. Po shoh gra duke vallëzu. Kanë me punxh në kokë. Duket si një dasëm aristokrate.

Pasi e lamë këtë skenë, ne lëvizëm në një ditë tjetër të rëndësishme të kësaj jete. Kur diçka e rëndësishme po ndodh.

Rr: Ku je? Çka po ndodh?

J: Jam në dhomë, duke qaj, e dëshprume... Ndihe shumë keq.

Rr: Çka ka ndodh që po ndihesh keq?

J: Më ka tradhtu burri. Jam shumë e mërzhitur.

Rr: A është dikush me ty në dhomë?

J: Jo, jam vetëm. Po bërtas në dhomë (oooooooo)... prej inatit e zemërimit.

Rr: A mundesh me tregu çka po ndodh që je aq e zemërueme?

J: Më ka tradhtu burri me një femër tjetër. Jam shumë e lëndume. Tash e mora vesh (ooooo).

Pasi e lamë edhe këtë skenë, lëvizëm në ditën e fundit të kësaj jete.

J: Jam plakë shumë e vjetër, me thinja. Ndoshta mbi 100 vjeç. E shtrirë në krevat. Përreth meje janë fëmijë e mi, nipat e mbesat. Të gjithë po më kqyrin dhe po presin kur po shkoj...

Rr: Kur po e shikon mbrapa këtë jetë, çfarë mësimi ke marrë prej saj?

J: Mos me ju besu njerëzve!

Rr: E cili ka qenë qëllimi i kësaj jete?

J: Me e provu çka domethënë me vuajt.

Pasi u lidhëm me veten më të lartësuar, pyeta se pse Joni ndien aq shumë zemërim ndaj njerëzve?

J (vetja më e lartë): Se ka shkaktuar shumë dhunë në jetërat e kalume.

(*Ky ishte problemi kryesor i Jonit, të cilin e kishte trashëguar nga jetërat e kaluara. Tani, kur në jetën e tij aktuale ky problem i shkaktonte shumë telashe, kishe ardhur momenti i shërimit dhe integritit).

Pastaj, e luta veten më të lartë të Jonit, të shërojë çdo dhunë të shkaktuar nga Joni dhe çdo dhunë të shkaktuar mbi Jonin. Në të gjitha jetërat që ai kishte jetuar ndonjëherë. Kur pyeta se si po shkon procesi i shërimit, vetja më e lartë e Jonit u përgjigj (si më poshtë).

J (vetja më e lartë): Te barku po lirohet dhimbja... Një pudër e bardhë po i shëron plagët në zemër...

Rr: Diku tjetër?

J (vetja më e lartë): Përfundoi. U shëru... Po hapet!

Pasi e luta edhe njëherë veten më të lartë të Jonit me balancu çka do që ka nevojë në trupin e Jonit, mora këtë përgjigje:

J (vetja më e lartë): Shkumë e bardhë është tu e shëru krejt qenien prej krejt të këqijave që i ka ba Joni. Nuk ka nevojë më për hapa (antidepresantë), për asgjë. Tash është shëru komplet.

Pas seancës, Joni kishe raportuar se ndjehej shumë më mirë. E kishte lënë përdorimin e antidepresantëve. Nuk kishte më mllef dhe zemërim ndaj të tjerëve. Aktualisht punon në një kompani kosovare, ku mban një pozitë menaxheriale dhe ka marrëdhënie të shëndosha me kolegët e punës.

Dhimbja e fëmijës së humbur

Lora ishte një grua shumë e fuqishme. Prej atyre grave të rralla, e cila në momentin e parë që e takon, e ndjen fuqinë që di ta përçojë vetëm një shpirt i vjetër e i pasur me shumë eksperiencë. Por, mbrapa kësaj fuqie, fshihej dhimbja të cilën ajo e kishte kaluar. Pa dyshim se kjo dhimbje, i kishte dhënë prezencën një gruaje të fuqishme. Në anën tjetër, po kjo dhimbje e kishte shtyrë të interesohej për mundësi të shërimit nga kjo eksperiencë.

Para disa viteve, ajo kishte humbur vajzën e saj nga një sëmundje e rëndë. Kjo humbje i kishte shkaktuar ankth e depresion dhe për këtë arsye kishte ardhur të mbante seancën me mua.

L: Jam murgeshë. Kam flokë të gjata, të bardha, të lëshume.

Rr: Çka ke mbath/vesh?

L: Këpuca të zeza të gomës (opanga) dhe një fustan të kaftë të lidhur në bel.

Rr: Ku jeton? Si duket vendi ku jeton?

L: Po e shoh një sanak, dritare me hekura e të rrumbullakëta. S'ka kurgjo tjetër!

Rr: Me kë jeton?

L: Vetë. Po ha vetë me një pjatë të drunit, të rrumbullakët. Po ha me një lugë të drunit, po ha qullë... po edhe rrush paska...

Rr: Me çka merresh? Si e kalon një ditë?

L: Veç lutna. Asgjë tjetër nuk bëj.

Kështu e përshkruante Lora jetën e saj të parë. Ndërsa, jeta e dytë ishte shumë e ngjashme, vetëm se tash ishte murg rreth të 60-tave, quhej Will dhe jetonte diku në Angli.

L: Jam në mes të katundit, ka shumë njerëz. Një princ me kali, e na jemi mbledh përreth tij.

Rr: Si po duken ata njerëz?

L: Për gjynah, me lecka janë vesh. Po janë të lumtur që po e shohin princin.

Rr: E ti çka po bon?

L: Po i kqyri prej së largu.

Rr: Çka po ndodh?

L: Ka ardhë princi prej kështjelle, me e dhanë një lajm. Po duket si Robin Hood. E ka një kali të bardhë, e po e mban në kokë një kapelë të gjelbër.

Rr: Çfarë lajmi po e jep princi?

L: Nuk e di, prej së largut po e shoh. Njerëzit janë të lumtur.

Rr: Pse nuk po shkon edhe ti atje ku janë njerëzit?

L: Sepse jeta jeme nuk ka lidhje me jetën e këtyre njerëzve.

Rr: Ata po duken të lumtur.

L: Janë shumë fukara, po të gëzueshëm. Ndërsa unë po ndihem i zbrastë.

Rr: Pse po ndihesh kështu?

L: Kur kam qenë i ri e kam lanë një grua shtatzënë edhe kam ikë prej saj. Nuk e di pse! Kurrë s'kam mujt me ia falë vetes. Jam ba murg.

Rr: Kur e ke pa për herë të fundit djalin?

L: Kur ka qenë shumë i vogël. Po tash është ba djali princ (ky princi që po e shihte). Ky nuk e din që murgu i din krejt.

Në dyja këto jetëra ku ajo ishte murg e murgeshë, ndihej shumë e zbrastët dhe nuk ishte aspak e lumtur. Bile thoshte se kishte vuajtur shumë.

Ndërsa, jeta e tretë, edhe pse nuk ishte shumë e gjatë, ajo ishte më interesante.

Ishte një vajzë e vogël, diku 6 - vjeçe me emrin Ana.

Rr: Ku je?

L: Në livadh. Lule të bukura të verdha. Kam vesh një fustan të kaltër, me një përparëse dhe kapelë të bardhë.

Rr: Çka po ndodh?

L: Më ka vdekë nana (qante me zë). Jena plot motra. Unë jam ma e vogla.

Rr: E baba?

L: Baba ka dashnore.

Rr: Çka ka ndodh me nanën? Si ka vdekë?

L: Ka pas aksident. E ka mytë dashnorja e babës. Ajo po sillet nëpër shtëpi.

Rr: E baba çka po bon?

L: S'po ja nin! (qante me zë)...

Rr: A jeni mërzit ju motrat?

L: Po, secila për vete (vazhdonte me qajtë me zë).

Rr: A mundesh me e ditë si ka ndodh aksidenti me nanën?

L: Po më kallëzon një shërbëtor (zezak). Dashnorja e ka shty shkallëve nanën.

Rr: E ajo po rrin e qetë me juve tash në shtëpi?

L: Po. Ama tash neve po na dërgojnë diku tjetër me jetu, me kerr me kali...

Rr: Sa veta jeni në kerr?

L: Na tri motrat. Unë jam më e vogla.

Rr: Ku po ju çojnë?

L: Në Londër.

Rr: Te kush po ju çojnë në Londër?

L: Në shkollë. Ku ka vetëm çika.

Rr: Si po ndiheni ju?

L: Gëzueshëm, që kemi ikë prej shpisë. Ama këtu një plakë, drejtoreshë, e veshur me të zeza. Shumë e rreptë. Më kanë vendos në një dhomë nën shkallë. Veç një shtrat është në dhomë.

Rr: E motrat ku janë?

L: Në dhoma tjera.

Rr: Pse je vetë?

L: Më kanë lanë me pastru. M'i kanë pre floktë. Më kanë lanë vetë.

Pasi lëvizëm në një ditë të rëndësishme, Lora u zhvendos në ditën kur dikush ka ardhur me e kërku për grua.

L: Po e shikoj prej dritares. Ka ardhë me kerr me kali. Po duket zotni.

Rr: E ti, si po dukesh?

L: Shumë e bukur. E hollë, e gjatë. Floktë e portokallta, vale-valë e të lëshume. E mbaj vesh një fustan të gjerë, teget...

Rr: Ku po shkoni?

L: Po shkojmë në një vend përreth detit.

Rr: A është mire këtu përreth detit?

L: Ky deti (në Angli) është shumë i ftohtë.

Lora filloi ta përshkruante se si burri e donte atë, ndërsa kjo nuk ishte e dashuruar po më shumë ishte lidhje interesi për të. Ajo ishte e re dhe e bukur. Ai ishte i vjetër dhe shumë i pasur. Kishte qenë i martuar. Pastaj, filloi ta përshkruante dasmën. Mysafirët e ftuar, stolitë, veshjet. Të gjitha ngjanin në një përrallë të bukur!

L: Gruja e parë po më shikon me xheloz, ndërsa burri nuk po i kushton aspak vëmendje asaj. Ai më don mua.

Rr: Si po ndihesh ti?

L: Krejt po më kqyrin! Shumë mirë.

Pas dasmës kishte ndodhur një aksident në bregdetit e thepisur, ku ajo ndodhej me burrin e saj. Si pasojë e këtij aksidenti ajo kishte humbur jetën.

L: Kam ra nga shkëmbi. Dikush më ka shtyrë.

Rr: Kush të ka shty? Për çfarë qëllimi?

L: S'di kush më ka shty, po më duket se gruaja e parë e burrit. Ajo ka qenë e vetmja që e ka ditë se ku kemi qenë ne, afër atij bregu të thepisur. Po, ajo më ka shty.

Rr: Nuk ka qenë vetëvrasje?

L: Jo, se kam qenë shtatzënë. Për këtë më ka mbytë, se fëmija im do ta trashëgonte pasurinë e burrit, e jo gruaja e tij e parë.

Ky ishte fundi i jetës së tretë të Lorës. Humbja e saj dhe e fëmijës që e mbante ende në bark.

Jeta më kuptimplote për Lorën ishte jeta e fundit të cilën u qasëm gjatë seancës, sepse edhe në këtë jetë ajo kishte humbur fëmijën e saj. Po, tani ishte një vajzë japoneze shumë e bukur. Diku 30 vjeçe. Emri i saj ishte Suki.

L: Kam të mbathur këpuca japoneze. Jam në një banesë. Shërbëtorja po më qet çaj. Një samuraj është afër... po më don shumë.

Rr: E ti, a po e don samurajin?

L: Jo, nuk po e du.

Rr: Nuk po të pëlqen?

L: Jo, nuk e du askënd. Se kur kam qenë e vogël ma kanë vra babën samurajët. E kam pa me sy të mi si ia ka hjek kryet babës. E tash du me iu hakmarrë.

Rr: E si po iu hakmerresh?

L: Ky nuk e din, nuk më mban mend mu. Po, unë e njoh. Ky ka ardhë pas meje vetëm për seks.

Rr: Çka po ndodh mes jush?

L: Unë e kam mashtru. Ai po mendon se po du me ba seks me të.

Rr: Edhe?

L: E kam therrë në zemër. Shumë gjak po qet.

Rr: Si po ndihesh ti?

L: Shumë mirë. Një që ma ka vra babën, e dy që ka dashtë me ba seks me mu.

Rr: E tash çka po bon?

L: Kam ikë prej aty.

Rr: Ku ke shku?

L: Diku larg, shumë larg.

Ajo kishe ikur nga ky vend për t'iu ikur gjurmëve të vrasjes së samurajit.

Rr: Si po duhet ky vend?

L: Ishuj të vegjël ka shumë (si duket ishte në Filipine)...

Rr: Çka po bon aty?

L: Kam ardhë me punu.

Rr: Çka po punon?

L: Po mbjelli oriz.

Rr: Me kon je?

L: Vetë jam. Po jam vesh krejt ndryshe. E kam një kapele të kashtës në kry.

Pasi lëvizëm para në kohë, Lora po jetonte e lumtur me familjen e saj.

Rr: Ku po jeton?

L: I kam 3 fëmijë. Jetojmë në një shtëpi të vogël me burrin. Po ky nuk e din që e kam vra samurajin. Askush nuk e din.

Rr: Si janë fëmijët?

L: Djali i ka 7 vjet. Pastaj, çika 4 vjeçe dhe e vogla... diku 2 vjeçe.

Rr: A jeni të lumtur?

L: Shumë, shumë jemi të lumtur. Shtëpia është me shtylla mbi ujë. Burri është peshkatar. Ndërsa, unë e punoj orizin.

Rr: Me cilin fëmijë je ma e lidhur?

L: Me djalin. Djalin e du ma së shumti.

Instinktivisht e kisha bërë këtë pyetje në lidhje me raportin e saj me fëmijët. Më vonë mori kuptim përgjigja e saj në lidhje me djalin.

Pastaj lëvizëm në një ditë të rëndësishme të kësaj jete.

Rr: Ku je?

L: Jemi në një barkë, tu shku dikun: unë, burri dhe djali.

Rr: Ku po shkoni?

L: Nuk e di. Po ecim me barkë nëpër ujë.

Rr: Si po ndihesh?

L: Jam e mërzhitur. Po e mshefi prej burrit, se ky nuk e din që e kam vra samurajin. Kërkush nuk e din. As nuk më njeh. Po tutna... po tutna që ka me u marrë vesh se kush jam... Diçka e keqe, po dojnë me ma sakrifiku djalin...

Si duket gjatë këtij rrugëtimi, ajo ndihej e mërzhitur për atë që kishte ndodhur dhe e mbante përbrenda. Po, kjo ndjesi ishte edhe një parandjenjë e saj për atë që do të ndodhte në vazhdim...

U bë mbrëmje kur përfundoi rrugëtimi me barkë deri në destinacion.

Rr: Ku jeni?

L: Kemi ardhë në një festë. Asgjë e keqe nuk po ndodh. Ka shumë njerëz.

Rr: Çka po bajnë këta njerëz?

L: Po festojnë. Është festë e katundit.

Rr: E ju çka po boni?

L: Djali po rrin vetëm afër meje. Jemi në një tavolinë. Ka mish me hangër. Po festojmë.

Pastaj, lëvizëm në momentin kur përfundoi festa.

L: Djalin e ka zënë gjumi. Njerëzit janë duke u shpërndarë. Është natë.

Rr: A po ktheheni edhe ju për në shtëpi?

L: Po, kemi hypë në barkë. Uji është i qetë. Po shihen drita. Djali po flen...

Rr: Çka po ndodh tutje?

L: E kam një ndjenjë të keqe, që ka me ndodh diçka (filloi me dënesë).

Pas një pauze të shkurtër, vazhdoj duke qarë...

L: Djalën nuk e kam mirë. Diçka i ka ndodh... Ka hangër diçka... Po i them burrit me u ngut me mbërri ma shpejt në katun, kërkush s'po mundet me ndihmu... (duke qarë)

Shkoi djali... iu ka ftofë trupi... (duke qarë)

Paska pas gjarpër në barkë. Gjarpri e ka kafshu djalin (vazhdonte duke qarë).

Në fund të jetës, Lora ishte plakë e rrethuar me vajzat e saj. Burri kish vdekur para saj. Vajza e vogël ishte përkujdesur për të, përderisa vajza e madhe jetonte me familjen e saj.

Tash në fund të jetës së saj, kur ajo donte të tregonte historinë e saj të vërtetë, kush ishte, nga ishte, si e kishte humbur babanë dhe si e kishte mbytur samurajin... nuk kishte mundësi, sepse ishte e paralizuar. Po shkonte nga kjo botë pa pasur mundësi të tregonte të vërtetën e saj.

Kur e pyeta se mos ishte penduar për vrasjen e samurajit, më tha që jo vetëm se nuk ishte penduar, por ndihej shumë krenare që e kishte kthyer hakun e babait të saj.

Ky ishte fundi i jetës së saj.

Në pjesën e fundit të seancës, vetja më e lartësuar e Lorës thoshte se ajo e ndiente brenda vetes “një pikë në zemër” ose plagë që e rëndonte. Kështu, ajo përjetoj shërim të zemrës në tërësi dhe në fund të seancës ishte shëruar nga kjo plagë që e kishte lënduar me vite.

Pas seancës, Lora kishte raportuar se ndjehej më mirë. Ankthi dhe dhimbja ishin lehtësuar dukshëm.

Pranimi i Vetes

Hera ishte një grua shumë e bukur rreth të 30-tave. Kishte ardhur të më takonte për seancë, pas një gjendje të rëndë që kishte kaluar së fundmi, ku kishte provuar edhe vetëvrasjen. E rraskapitur nga situata ku ndodhej, kishte ardhur të gjente zgjidhje që do t'i jepnin fund kësaj situatë.

Ishte e martuar dhe kishte një fëmijë 5 - vjeçar. Ishte në pikën kulminante të problemeve në jetën e saj dhe sapo kishte menduar të divorcohej nga burri i saj. Po ky nuk ishte i gjithë problemi....

Hera edhe pse ishte e martuar, kishte lidhje dashurore me shoqen e saj të ngushtë, sepse kishte orientim homoseksual. Tani, kishte ardhur në pikën ku nuk ndjente asgjë ndaj burrit të saj dhe e ndjente lidhjen e fuqishme me partneren e saj femër.

Rr: Ku je? Ku po ndodhesh?

H: Ka shumë njerëz afër meje. Po i përshëndes të gjithë.

Në jetën e parë, ajo ishte një vajzë rreth 29 vjeçe. Quhej Helena. Punonte në shkollë, i mësonte fëmijët dhe në të njëjtën kohë kujdesej për ta. Nuk kishte të afërm dhe gjithmonë ishte në shërbim të të tjerëve.

Rr: Si duket vendi ku je?

H: Është qytet, me ndërtesa me ngjyrë kafe.

Kur e pyeta për emrin e qytetit, ma tha një emër që nuk arrita ta kuptoja... Nga audio e seancës, kam provu disa herë me e dëgju, por vetëm pjesën e fundit të emrit të qytetit kam pasur mundësi me e kuptu ...-city (si duket ishte ndonjë qytet në SHBA).

Gjatë kësaj jete, ajo u gjend në situata të ndryshme interesante.

Në jetën e radhës, ajo ishte një djalë rreth 20 - vjeçar.

Rr: Ku je nis me shku?

H: Në fakultet

Rr: Si duket fakulteti?

H: I ka të shkrume me shkronja të mëdhaja... "University of...." (shqiptoi diçka që nuk arrita me e dëgju). Për këtë e pyeta edhe njëherë...

Rr: Si po shkrun "University of...?"

H: Rotterdam.

Pas seancës, kërkova për këtë universitet dhe mësova se University of Rotterdam kishte marrë emrin nga qyteti i Rotterdemit ku gjendej, qytet ky i dyti në Holandë për nga madhësia. Erasmus University Rotterdam ishte themeluar në vitin 1913.

Rr: Si është një ditë e zakonshme e jotja?

H: Mësoj, meditoj, dal me bicikletë.

Rr: Ku jeton?

H: Në shtëpi, afër fakultetit. Shkoj me bicikëll.

Pastaj, filloi me tregu për një shoqe që e donte. Ajo studioje mjekësinë në universitetin e njëjtë. Më vonë, të dy u martuan. Pastaj, filloj ta përshkruaj atmosferën e dasmës dhe se si dukej nusja "me bira në faqe". Ishin një çift i lumtur dhe kishin shumë dashuri për njëri-tjetrin.

Pas lëvizjes në një ditë të rëndësishme, u gjend në ditën kur gruaja e tij ishte duke lindur në spital.

H: Po më dhambin këmbët. S'po muj me prit! S'po muj as me ec! (filloi të murmuriste)

Rr: A je afër gruas?

H: Jo, jam në koridor. S'po du me ditë çka po ndodh!

Më pas, filloi me qajtë. Tha se kishte hyrë në dhomën e lindjes për me i pa bebet.

Rr: A kanë lind bebet?

H: Po, dyjat. Po kajnë.

Rr: A janë mirë?

H: Po, janë mirë.

Rr: E gruaja, si është?

H: (duke qarë) Nuk po merr frymë më... ! Më la! Kam mbet vetë!

Pasi u qetësu pak, filloi ta përshkruajë atmosferën në sallën e lindjes.

H: Na ka lanë vetë... (vazhdonte duke qarë)

Ishte i tronditur, sepse kishe mbetur me dy vajza të sapolindura. E, mbi të gjitha, e kisha humbur dashurinë e jetës së tij.

Në fund të kësaj jete, ai ishte plak i rrethuar me vajzat e tij (njëra i rrinte te koka, e tjetra te këmbët). Mezi priste të shkonte nga kjo botë. Ndjehej në paqe të plotë.

Kur e pyeta se cili ka qenë mësimi që e kishte marrë prej kësaj jete, u përgjigj:

H: Duhet me ditë me i dashtë gjanat sa i ke në jetë dhe... Duhet me ditë me i lanë me shku, kur iu vjen momenti me shku...

Pjesa më interesante e seancës ishte pjesa e fundit. Lidhja me veten e saj më të lartë.

Rr: Cili është misioni i Herës?

H: Me iu shërby të tjerëve.

Nuk është çudi që Hera kishte zgjedhur një profesion të tillë- shërbimi ndaj të tjerëve (në një institucion publik) edhe në këtë jetë.

Kur ia përmenda Vesën (partneren e saj aktuale) dhe relacionin e tyre, ajo pothuajse në vaj, u përgjigj:

H: Është lidhje e fortë dhe e nxehtë.

Pastaj, e pyeta nëse Hera dhe partnerja e saj, Vesa, kishin ardhur në këtë jetë për t'u takuar dhe për të pasur këtë relacion.

H: Po, patjetër,

Rr: Po relacioni me burrin? Çka duhet me bo Hera me burrin e vet, Artanin?

H: Duhet me e lëshu... me e lanë të lirë...

Sa herë që ia përmendja emrin e burrit, ajo me dhembshuri thoshte “ahhh mixha” (kështu e quante ajo burrin e saj).

H: Artani e don Herën, ai ka me u lëndu...

Rr: Po cila është zgjidhja më e mirë për Herën? Çka duhet me bo ajo me jetën e vet?

H: Duhet me e lanë Artanin, me e liru...

Rr: Pavarësisht prej dhimbjes që ka me ia shkaktu atij... apo?

H: Aha (duke qarë).

Rr: Po me Vesën, çka duhet me bo?

H: Me e rujtë (këtë e tha me një tonalitet të vendosur).

Në njërën prej eksperiencave të dhimbshme që ajo kishte kaluar në jetë, ishte edhe humbja e fëmijës gjatë shtatzënisë. Kur e pyeta se cili ishte mësimi prej kësaj humbje, u përgjigj:

H: Me u mësu me “let it go” (me e lëshu).

Rr: Cili është orientimi seksual i Herës?

H: E din ajo. Asaj i pëlqejnë femrat.

Rr: Pse e ka zgjedh Hera këtë jetë, me këtë orientim seksual, në Kosovë?

H: Ka ardhë me çelë rrugë... me shpëtu...

Kur e pyeta se kë ka ardhë me e shpëtu, nuk mu përgjigj. Pastaj vazhdova:

Rr: A është ky misioni i Herës?

H: Po, me iu tregu që është OK me pasë orientim seksual tjetër. Edhe me e pranë veten ashtu si je.

Pastaj e pyeta së pari për relacionin me djalë e saj, ku ajo u përgjigj se “ai e donë nanën e vet”. E më pas për raportin e saj me familjen e vet, prindërit, vëllezërit, motrat. Kjo ishte përgjigja:

H: Duhet me i dashtë pa kushte.

Rr: A është momenti i duhur që ajo me i tregu atyre për orientimin e saj seksual?

H: Gjithmonë ka qenë momenti i duhur...

Rr: E tash nëse iu tregon atyre?

H: Ka me qenë ma vështirë.

Rr: Po, prapë se prapë më mirë tash se më vonë?

H: Po, edhe pse ka me lëndu shumë... (duke qarë)

Rr: A është e ardhmja e Herës në Kosovë apo diku tjetër?

H: Duhet me nejt' në Kosovë.

Këtë pjesën “me nejt' në Kosovë” e tha sikur nuk dëshironte, po duhej ta bënte. Për këtë, unë vazhdova me pyetjen e radhës:

Rr: E ku është më së miri për të me jetu?

H: Te “gjethja e kuqe” (e kishte fjalën për Kanadë)

Rr: Te “gjethja e kuqe”?!

U fascinova nga kjo përgjigje e saj! Nuk e kisha mendu se Kanada e kishte flamurin me “*gjethë të kuqe*”, e aq më pak përgjigjen e saj indirekte. Kur Hera u zgjua nga transi hipnotik, e pyeta nëse e kujtonte këtë pjesë. Edhe asaj iu duk e çuditshme kjo përgjigje, e as që e kujtonte. Më vonë, e mora vesh që Kanada është vendi më i favorshëm për jetesë për njerëzit me orientim seksual të ndryshëm (ashtu si Hera).

Gjatë procesit të skenimit të trupit, vetja më e lartësuar e Herës detektoi disa probleme me lukth dhe pjesë të tjera të trupit të saj. Ato u shëruan gjatë këtij procesi dhe Hera në fund të seancës u zgjua e qetësuar.

Në fund, e pyeta nëse vetja më e lartësuar kishte ndonjë mesazh për Herën.

H (vetja më e lartë): Mos u tut prej mendimeve tua!

Hera pas seancës ishte ndier shumë më mirë. Së fundmi, kur e kontaktova për t'i marrë leje për përfshirjen e seancës së saj në këtë libër, m'u përgjigj menjëherë pozitivisht. Megjithatë, nuk mora informacion se si ka përfunduar situata me të në lidhje me martesën dhe raportin e saj me partneren.

Lirimi i paternave / Riinkarnimi i gjyshes

Klea ishte një artiste e shkëlqyeshme 28- vjeçare. Nga kureshtja për të mësuar më shumë për jetën e saj, për të larguar bllokadat dhe rezistencat që e ndalonin për të pasur sukses dhe begati në jetë, kishte ardhur për të mbajtur seancë me mua.

Rr: Si është një ditë e jotja e zakonshme?

K: *Me u kujdes për ushqim edhe me bo pyetje.*

Rr: *Çfarë pyetje?*

K: *“Pse është qielli kaq i madh?”, “Pse është bari i gjelbër?”, “Pse ndonjëherë po ndihem se jam në hapësirë?”*

Rr: *Këto pyetje ia bënë vetes apo të tjerëve?*

K: *Vetes.*

Ishte një djalë i ri që jetonte në një shtëpi të vjetër me dërrasa. Shtëpia gjendej në një fshat, shumë larg qytetit.

Pasi lëvizëm para në kohë, në një ditë të kësaj jete, ishte i martuar dhe kishte diku 40 vjeç. Bashkë me gruan (të cilën e përshkruante në detaje) kishin një djalë të vogël. E donte dhe ishte shumë i përkushtuar ndaj familjes së tij.

Rr: *Ku je? Çka po ndodh?*

K: *Ka shumë njerëz. Po përlahen mes vete. Tash kam fillu edhe fizikisht.*

Rr: *E ti çka po bon?*

K: *Kam hy në mes të tyre se po du me i nda.*

Për një moment filloi të qajë, sepse ishte plagosur nga dikush brenda turmës ku ishte duke “ndërhyrë”. Kur e pyeta se ku ishte plagosur, u përgjigj:

K: *Në bark. Nga personi që isha tu e ndal... (vazhdonte duke qarë).*

Rr: A u ndal përleshja e turmës (vazhdova me e pyet pas pak)?

K: Po, të gjithë janë përreth meje.

Rr: E si po ndihesh tash?

K: Po shkoj duke e humb vetëdijen...

Kjo tragjedi ishte dhe fundi i jetës së 40 – vjeçarit.

Sa herë që klienti kalon nëpër vdekje traumatike, menjëherë pas kësaj vjen qetësia e paqja. Pra, sa herë që pas një situatë të tillë, klienti ndjehet mirë – dihet se tashmë e ka lëshuar dimensionin fizik. Pra, vdekja që ne e quajmë si të tillë, nuk është gjë tjetër pos transferim nga dimensionin fizik, në atë shpirtëror, dimensionin ku shpirti ndien paqe e qetësi. Gjatë një seance të tillë është shumë normale që klienti të kalojë në pjesën pas vdekjes. Kjo mbase iu ndihmon edhe më vonë, që mos të kenë frikë nga vdekja dhe për këtë rekomandohet që çdo njeri që e ka frikë nga vdekja, ta përjetojë një seancë të tillë.

Mësimi që 40 - vjeçi kishte marrë nga kjo jetë ishte që në vend të familjes dhe të tjerëve, do të duhej të ishte përkushtuar më shumë edhe ndaj vetes.

Në jetën e radhës, Klea ishte prapë një mashkull rreth 27 vjeç. Jetonte në një qytet të vogël. Punonte si pastrues. E përshkruante në detaje jetën si pastrues, vendin, punën dhe pamjen si dukej.

K: Kam të veshur një mantil të përtokalltë, me syza.

Rr: Çka po pastron?

K: Një tavolinë të madhe, po e boj gati për mysafirë që kanë me ardhë.

Në një situatë kur ndodhej sa ishte duke dalë nga puna për t'u kthyer në shtëpi, nuk ndjehej mirë dhe ishte pothuajse gati ta humbiste vetëdijen. Këtë patern ajo e kishte trashëguar edhe në këtë jetë dhe tani kishte ardhur momenti që ta thyente e pastronte përfundimisht.

Rr: Çka po ndodh?

K: (duke qarë) Po ndihem keq, s'po mundem me marrë frymë... po më rreh zemra shpejt... Po më vjen nxehtë...

Rr: A është dikush afër teje?

K: (duke qarë) Jo, jam vetë. Në të njëjtin vend.

Pjesa më interesante e seancës me Klean, padyshim se ishte ajo kur gjatë regresionit përjetoj momentin kur nëna dhe teza e saj aktuale ishin duke luajtur në oborr, ndërsa ajo po i vështronte.

K: Jam në një fshat, në një oborr.

Rr: Çka po sheh?

K: Po shoh fëmijë, duke lujt' në oborr.

Rr: Sa fëmijë janë duke lujt' në oborr?

K: Janë tre fëmijë.

Rr: Kush janë ata fëmijë?

K: Janë fëmijët e mi.

Kur e pyeta se si e kishte emrin, filloi të qatë pa u ndal dhe nuk dha përgjigje për disa minuta.

Pas një kohe, tha se po e shihte duke luajtur si fëmijë nënën e saj bashkë me tezen (kur ishin të vogla). Ato ishin vajzat e saj.

Rr: Çka po bëjnë vajzat?

K: Po luajnë me ujë.

Pas përfundimit të seancës, ajo shpjegoi se e kishte shumë të vështirë dhe nuk mund ta thoshte emrin e gjyshes së vet. Klea ishte kthyer në jetën e fundit paraprake, në të cilën ishte nëna e nënës së vet. Pra, ajo ishte riinkarnim i gjyshes së saj.

E vërteta ishte se gjyshja e Kleas kishte vdekur para më shumë se 50 vjetësh në një fshat të Kosovës. Ishte e martuar dhe kishte tre fëmijë. Në një moshë të re, ajo ishte sëmure rëndë dhe kishte ndërruar jetë. Fëmijët e saj të vegjël, kishin mbetur jetimë. Mungesa e saj kishte shkaktuar traumë të thellë në jetërat e fëmijëve të saj, e sidomos në fëmijën e parë, që ishte nëna e Kleas.

Gjatë seancës, nuk patëm mundësi të eksploronim arsyen e rikthimit të saj në jetën e vajzës. Por, ajo që Klea e pranoi pas seancës ishte lidhja e saj e fuqishme me nënën e saj

në këtë jetë si dhe nevoja e saj e pashpjegueshme për t'u kujdesur dhe për ta mbrojtur pakusht nënën, e cila doli të ishte vajza e saj jetime në të kaluarën.

Në pjesën e fundit të seancës, Klea u lidh me veten e saj më të lartë. Kur e pyeta se pse vetja më e lartë i kishte zgjedhur këto jetëra për t'i parë dhe çka kishin të përbashkët këto jetëra me jetën aktuale, u përgjigj:

K (vetja më e lartë): Vetminë.

Rr: Cilat janë mësimet që Klea duhet me i marrë prej këtyre jetërave që i pamë sot?

K (vetja më e lartë): Pranimin e secilit moment që vjen në jetë dhe prezencën tem.

Te kjo pjesa e fundit "... dhe prezencën tem", sigurisht se e kishte fjalën për veten më të lartësuar (e jo Klean si person).

Në fund, vetja më e lartë bëri shërimin e disa problemeve fizike me të cilën ballafaqohej Klea (edhe pse këto probleme ajo nuk i kishte përmendur para seancës). Ndërsa, në raport me paranë, kur e pyeta veten më të lartë se çka duhet të ndryshonte Klea, në mënyrë që të përjetonte më shumë begati në jetën e saj, u përgjigj:

K (vetja më e lartë): Duhet me e dashtë paren.

Rr: Cila është këshilla që duhet ndjekur?

K (vetja më e lartë): Me e pa çdo ditë rëndësinë e saj (e kishte fjalën për paranë).

Pas seancës, Klea ndihej shumë mirë. Për herë të parë e kishte kuptuar rolin në jetën e nënës së saj. Kishte filluar të manifestonte mundësi shumë të mira në karrierë dhe në lidhje me paranë, të cilat nuk i kishte përjetuar më parë.

Pastrimi i engrameve

Besniku ishte një burrë 44- vjeçar që nuk kishte lënë derë pa trokitur për të gjetur shërim për problemin e tij. Kishte vizituar mjekë, psikologë e neuropsikiatër të ndryshëm. Pasi kishte parë një intervistë timen në TV, më kishte kontaktuar për të parë mundësinë e mbajtjes së një seance të QHHT-së.

Prej se e mbante veten mend, kishte përshtypjen se dikush po e sulmonte nga mbrapa. Kjo ndjenjë ishte konstante për të dhe nuk kalonin 3-4 min pa e ri-përjetuar.

Ishte një djalë 27 - vjeçar dhe jetonte diku në një fshat bashkë me prindër, tre vëllezërit dhe tri motrat. Jetonin në një shtëpi me oborr. E punonin tokën dhe jetonin prej të mirave që i sillte puna e tyre në bujqësi.

Kur e pyeta për raportet me familjen, tha se ndihej më i afërt me prindërit e tij, se sa me motrat dhe vëllezërit. Kjo, sepse ky ishte fëmija favorit i prindërve, ndërsa motrat dhe vëllezërit e xhelozonin mu për këtë arsye.

Pastaj, lëvizëm në një ditë të rëndësishme të kësaj jete.

B: Po shoh ushtarë...

Rr: Të kujt janë këta ushtarë?

B: Nuk e di.

Rr: A ke frikë prej tyre?

B: (pas një qetësie të gjatë) Po du me i kalu...

Rr: Kë po don me e kalu?

B: ... (nuk u përgjigj)...

Rr: (pastaj vazhdova) Çka po bëjnë ushtarët?

B: Nuk po kalohen...

Rr: A janë të rrezikshëm (ushtarët)?

B: Jo shumë.

Rr: E ti, çka po bën?

B: Po du me i kalu.

Rr: E pse nuk po i kalon?

B: Se ka shumë...

Rr: Po ti. a je me dikë, apo vetë?

B: Vetë jam.

Rr: A po të shohin ata ty?

B: Jo.

Rr: Po ti ke mbetë aty...

B: Po. Aty kam mbetë, s'po mundem me i kalu.

Rr: Ku je, si duket vendi ku je?

B: Në mal jam.

Rr: A ka njerëz të tjerë civilë aty në mal?

B: Po, ka. Ma larg.

Gjatë gjithë kohës e përsëriste se dëshironte me kalu. E kishte fjalën për ushtrinë, pra dëshironte me ikë larg prej ushtarëve. Pas një kohe, pasi kishte lëvizur nga pozicioni ku gjendej, vazhdoi:

B: Ka shumë njerëz.

Rr: Ku po shkojnë këta njerëz?

B: Askund. Aty po rrinë.

Rr: E ushtarët, çka po bëjnë?

B: Po pijnë shumë... (e kishte fjalën për alkool).

Rr: A po tuten njerëzit?

B: Po bërtasin...

Pastaj e pyeta në lidhje me moshën. Tha se ishte 52 vjeç.

Rr: Çka po ndodh tash?

B: Po tensionohet situata.

Rr: E ti, ku je?

B: Jam me plot njerëz...

Rr: A ka fëmijë e gra, apo vetëm burra?

B: Ka burra, gra e fëmijë...

Rr: A janë njerëz të njofshëm? Nga katundi yt...

B: Jo, nuk i njoh...

Nga tonaliteti i zërit vërehej se diçka e keqe ishte duke ndodhur.

Rr: Çka po ndodh tash?

B: Gjithçka.

Rr: A ka dhunë?

B: Po, shumë.

Rr: Kush me kë?

B: Mes veti po përllahen...

Rr: E ti?

B: Edhe mu po më sulmojnë tash... M'i kanë lidh duart...

Rr: Kush t'i ka lidh duart? Ushtarët apo...

B: Jo, janë njerëz normalë.

Siç e përshkruante situatën, ky po sulmohej fizikisht nga njerëz të turmës. Mbasi pushoi sulmi, e pyeta:

Rr: A je i lënduar? A ke dhimbje?

B: Po. Shumë.

Rr: Në cilën pjesë?

B: (nuk u përgjigj)...

Pastaj lëvizëm në një moment tjetër, ku e kishin zhvendosur në një ndërtesë. Ende i kishte duart e lidhura dhe i ndjente plagët në trup nga incidenti që sapo i kishte ndodhur. Rrinte i shtrirë... dhe i rrethuar nga ata që e kishin keqtrajtuar fizikisht.

Rr: Kush është afër teje?

B: Janë “këta”.

Rr: Çka po bëjnë?

B: Po pijnë.

Rr: Si duken? Çfarë gjuhe po flasin?

B: Nuk janë të rinj... Po flasin greqisht.

Nuk e di nëse djali ku tani po ndodhej ishte diku në Greqi, apo vetëm këta persona flisnin greqisht. Po kjo nuk kishte rëndësi. Rëndësi kishte situata ku ndodhej, e që ngjasonte me gjendjen e vazhdueshme të Besnikut edhe në këtë jetë.

Engramet janë memoriet të cilat na shfaqen herë pas here, e që nuk kanë të bëjnë me jetën e tanishme, por me atë që na ka ndodhur në jetërat e kaluara. Pra, ato janë memorie që për trurin logjik, nuk kanë kuptim në të tanishmen. Ato janë si një gërvishtje në fushëtonë energjetike, që aktivizohet sa herë që ne përballemi me një situatë, stimulohemi nganjë mendim ose përvojë, pamje ose nuhatje që është e ngjashme me atë engram.

Kur njerëzit që kanë frikë nga një diçka e caktuar, ose kanë neveri ndaj diçkaje, ka shumë të ngjarë të kenë vdekur në atë mënyrë ose në një mënyrë të ngjashme. Për shembull, nëse dikush që ka frikë nga lartësitë, ka shumë të ngjarë të ketë vdekur nga ndonjë aksident i shkaktuar nga lartësitë. Ose, nëse ndonjëherë jeni sëmure duke ngrënë një ushqim të caktuar, mund t'ju kujtohet se si jeni helmuar nga ai ushqim në një jetë të kaluar.

Ai ushqim do t'ju jep neveri sa herë që e shikoni, pa ndonjë arsye logjike! Është shumë fuqizuese të dini t'i identifikoni engramet dhe të pastroheni prej tyre.

Rr: A je ti i vetmi peng i tyre apo ka edhe të tjerë?

B: Po, ka edhe plot të tjerë.

Rr: Po ushtria ku mbet?

B: Nuk e di.

Pastaj lëvizëm në një moment tjetër...

B: Janë largu tash krejt... (e kishte fjalën për njerëzit e tjerë që po mbaheshin peng si ky).

Rr: E ti, a u lirove?

B: Jo, jam hala me ta!

Rr: Nuk po të lëshojnë?

B: Jo.

Rr: Si po sillen ndaj teje? A po të ngacmojnë?

B: Nuk po më ngacmojnë.

Rr: E çka po don me ba tash?

B: Po du me shku atje...

Pas një pauze, tregoi se ishte nisur për në qytet. Pra, më në fund ishte liruar prej njerëzve që e kishin maltretuar fizikisht dhe e kishin mbajtur peng.

Në fund, lëvizëm në ditën e fundit të kësaj jete që ishim duke e eksploruar. Pasi e kishte moshën e njëjtë (52 vjeç) me atë kur i kishte ndodhur ngjarja e fundit, i binte që në po të njëjtin vit kishte ndërruar jetë.

Tani, ishte vetëm në shtëpinë e tij, kur kishin ardhur disa njerëz për ta sulmuar. Kur e pyeta nëse kishte probleme me dikë, ndonjë hakmarrje apo diçka tjetër... m'u përgjigj negativisht dhe vazhdoi...

B: Po më sulmojnë do njerëz...

Rr: A janë të njëjtit që të kanë sulmuar më herët?

B: Jo, janë tjerë. Po më mshojnë në trup nga të gjitha anët...

Më pas, tregoi se si sulmuesit kishin shkuar dhe e kishin lënë me shumë lëndime trupore e dhimbje fizike. Ky ishte fundi i kësaj jete.

Kur e pyeta se cili ishte mësimi i kësaj jete, u përgjigj:

B: Dhembshuria.

Gjatë lidhjes me veten më të lartësuar, Besniku përjetoi shërim nga të gjitha lëndimet fizike, emocionale e shpirtërore që i kishte përjetuar në jetërat e kaluara.

Menjëherë pas seancës, Besniku ndihej komplet ndryshe. Derisa e përcolla nga dhoma ku u mbajt seanca, më tha se tashmë kishin kaluar 5-10 min pa e ri-përjetuar atë ndjesi. Ndihej i liruar. Më në fund po përjetonte diçka që e kishte kërkuar gjithë jetën. Dhe, për këtë, u nda shumë i lumtur dhe i ngazëllyer.

Shërimi i gjëndrës në qafë

Drita ishte një zonjë rreth moshës 70 -vjeçare. Kishte caktuar terminin për seancë me mua para se të shkonte në kontroll rutinore te mjeku, ku kishte zbuluar një gjëndër në zonën e qafës. Pas disa analizave, mjekët kishin konstatuar se gjëndra nuk ishte e rrezikshme, por që preferohej të merrej terapi. Para se të fillonte terapinë, ne u takuam me zonjën Dritë për seancë.

Ishte një nënë dhe gjyshe e përkushtuar. Kishte kaluar gjithë jetën “nën hije” të të tjerëve, e rrethuar dhe e mbrojtur prej meshkujve. Në fillim të babait e vëllezërve, e më pas prej burrit të saj. Asnjëherë nuk kishe pasur guxim të shprehej për atë që mendonte dhe për çdo vendim në jetë, kishte qenë zëri i të tjerëve (burrit apo vëllezërve), që gjithmonë kishte vendosur për të.

Rr: Ku je?

D: Jam duke ecur nëpër një rrugë të vjetër.

Rr: A po e sheh ku po të çon kjo rrugë?

D: Po, janë disa gërmadhe... duket si një vend i braktisur.

Rr: A je duke e vizituar këtë vend?

D: Jo, unë jetoj këtu, në këtë fshat.

Rr: Me kë jeton?

D: Jetoj vetëm.

Rr: Çka ka ndodh me të tjerët?

D: Kanë ikur...

Rr: Pse kanë ikur? Ku kanë shkuar?

D: Ka pas luftë... kanë ikë në vende më të sigurta.

Ishte një grua që mbante një shall në kokë dhe jetonte e vetmuar në një vend të braktisur. Kështu e përshkruante veten në këtë jetë.

Rr: Me çka merresh?

D: E punoj tokën, dal në mal...

Bënte një jetë shumë të thjeshtë dhe monotone. Sa herë e pyesja se çka ishte duke bërë, përderisa lëviznim në momente të ndryshme të jetës së saj, ajo ose ishte në oborr duke punuar, duke ecur nëpër mal ose nëpër gërmadha.

Jetërat e tilla monotone, Dolores Cannon i quante “digging potatoes life”. Në këto jetëra nuk ndodh asnjë moment traumatik apo dramatik, sepse shpirti nuk është ende i gatshëm për t’u përballur me vështirësi të tilla. Por, edhe nga këto jetëra klienti mund të mësojë shumë mësimë që lidhen me jetën aktuale. Në rastin e Dritës, ajo kishte shumë frikëra në që lidheshin me varshmërinë e saj ndaj njerëzve përreth për të mbijetuar. Kjo jetë po e mësonte se si mund të ia dilte, edhe nëse do të ishte krejtësisht e vetmuar dhe të ishte e pavarur prej të gjithëve.

Arsyeja e përzgjedhjes së kësaj seance në këtë libër ka të bëjë me pjesën e fundit, të shërimit.

Kur u pyet në lidhje me gjendjen e saj shëndetësore, vetja më e lartësuar e Dritës u përgjigj:

D (vetja më e lartë): Ka diçka në qafë.

Rr: A mundet me e ditë Drita pse e ka këtë problem në qafë?

D (vetja më e lartë): Duhet me pasë guxim, me u shprehë...

Procesi i shërimit filloi menjëherë pasi e luta veten e lartësuar që ta shëronte komplet qafën e Dritës. Kishte prezente aq shumë energji shëruese, sa që edhe këmbët e mia dridheshin.

Edhe pse e ndiej energjinë shëruese në trupin e klientit gjatë procesit të shërimit dhe pas saj, unë prapë se prapë e pyes nëse ka përfunduar si proces.

D (vetja më e lartë): Po, ka përfunduar.

Rr: A është shëru Drita plotësisht?

D (vetja më e lartë): Po.

Ky ishte fundi i seancës me Dritën.

Dukej se kishte rilindur pas seancës. Zëri i saj tingëllonte ndryshe. Fliste lirshëm dhe me shumë qetësi. Ndihej e balancuar dhe e shëruar. As që e kishte më të voglin dyshim se ishte shëruar nga gjëndra në fyt. E luta që kurdo që të kishte mundësi, të shkonte te mjeku dhe të vërtetonte se ai problem nuk ekzistonte më. Ndihej aq e sigurt për shërimin që i kishte ndodhur, sa që nuk e besojta se do ta bënte një gjë të tillë. “Më dridhej trupi nga energjia e madhe shëruese që përjetova gjatë seancës. Nuk mund të besoj se çfarë shërimi kam përjetu!” – thoshte derisa bëhej gati për të ikur.

Pas një muaji kur e kontaktova përmes telefonit, Drita tha se ndihej shumë mirë dhe se gjëndra në fyt ishte zhdukur përgjithmonë. Ajo raportoi se ndihej shumë më e sigurt dhe frikërat që kishte pasur për t’u shprehur dhe për ta thënë të vërtetën, tanimë ishin zhdukur.

Seanca 7

Jeta paralele e avancuar

Sara ishte një grua shumë e veçantë. Në momentin që u takuam për herë të parë, e ndjeva energjinë e saj unike që mund ta përçojë vetëm një shpirt i avancuar. Ishte rreth të 50-tave. Kishte ardhur të jetonte vetëm në Kosovë, përderisa familja e saj jetonte në një shtet evropian. Nuk kishte lëmi për të cilën nuk kishe njohuri! Përfshirë edhe hipnozën. Nga kërshëria për të mësuar më shumë për veten e saj, dëshironte ta mbante një seancë me mua.

Gjatë seancës, ajo u kyç në një jetë paralele shumë të avancuar.

Shpirti jonë paralelisht me jetën e tanishme ka eksperiencë edhe në jetëra e dimensione tjera. Sado që një gjë e tillë mund të duket e palogjikshme, jetërat paralele për kriteret tona janë shumë më të avancuara. Kjo, sepse jeta në Tokë konsiderohet të jetë prej dimensioneve më të ulëta në univers për shkak të frekuencës së vibrimit të planetit tonë. Edhe pse një gjë e tillë ka ndryshuar shumë viteve të fundit, megjithatë jeta në Tokë është ende larg jetërave e botërave tjera shumë të avancuara, në të gjitha dimensionet.

Kështu filloi pjesa e seancës kur Sara u gjet në jetën paralele:

S: Jam shumë lartë. Ka shumë rregull. Dritë. Korridoret janë në formë të trekëndëshit. Është shumë mirë këtu.

Rr: Qetësi...?!

S: Pa skaj... korridore të gjata... shoh bardh... Dritë... pastër... Qetësi absolute.

Rr: A ka dyer në ato korridore?

S: Jo, vetëm duhet të ecësh dhe e din që ka diçka... Ndoshta ka edhe korridore tjera...

Rr: A mund të afroresh dhe të shohësh se çka ka?

S: ... Veç pak...

Rr: Gjeje ku mund të dalësh?!

S: Jam shumë, shumë lartë... Tash po eci nëpër korridor...

Rr: Tregomë kur mund të dalësh prej korridorit.

S: Nuk ka derë (e kishte fjalën për derë fizike siç jemi mësuar këtu në Tokë)... është imagjinare... Ka shumë forma gjeometrike... e kam të vështirë ta përshkruaj... E shoh një shkrim që nuk di se si ta shpjegoj... Është një dorë me pendë që shkruan... por nuk e di a jam unë, apo dikush tjetër...

Rr: Çka po shkruan aty?

S: Nuk e di... ka forma gjeometrike... formula... duket si strukturë molekulare...

Rr: Ku janë të shkruara këto?

S: Në momentin që e hapa derën... më dolën këto dhe e kuptova se më duhet të mirrem me to...

Kështu filloj Sara ta përshkruante punën dhe rolin e saj në dimensionin ku gjendej. Nga mënyra se si e përshkruante, kuptohej qartë se niveli i komunikimit në atë dimension ishte shumë i avancuar. Ishte telepatik. Mjaftonte që ajo vetëm të mendonte diçka dhe ajo gjë të manifestohej në mënyrë të menjëhershme. Kështu, ajo nuk kishte nevojë ta hapte derën, sepse ajo hapej automatikisht në momentin që ajo donte të kalonte diku tjetër. Plus, dera nuk ishte në formën fizike siç jemi mësuar në Tokë... Në bazë të përshkrimit të saj, krejt kjo atmosferë ku ishte ajo, i ngjasonte filmit fantastiko-shkencor “Star Trek”.

Rr: Çka po sheh tjetër?

S: Është hapësirë e madhe, e bardhë. Nuk ka objekte, tavolina... nuk ka asgjë... Po ka lidhje tjera... Kur mendja të thotë “preke” këtë pllakë të tejdukshme (lëvizte me dorë sikur po prekte diçka), ujen diçka... bëhet diçka... ndodh diçka.

Rr: Çka bënë ti?

S: E di që kur të hyj këtu në këtë hapësirë, kam për të punuar.

Rr: Çka punon?

S: Nuk e di se si ta zbërthej... po kam me i prek ato (e kishte fjalën për pllakat e tejdukshme).

Rr: A je vetëm, apo është edhe dikush tjetër me ty?

S: Ishte edhe dikush tjetër, shumë më i vjetër se unë, me mjekër të bardhë. Ai e shkruan një shkrim (që i ngjason hieroglifëve). Ndërsa, unë merrem me figura... janë shumë të bukura, të tejdukshme.

Rr: A është punë shkrimi kjo?

S: Jo, është shumë ma e madhe. Kam lidhje me planete tjera... Nuk di se si ta shpjegoj... Nuk është diçka e zakonshme...

Për të kuptuar më mirë se çfarë pune bënte S. në këtë jetë të avancuar, e pyeta:

Rr: Kjo punë që e bën, a i ndihmon dikujt?

S: Po, vetëm nuk e di nëse njerëzve do të iu duhet kjo punë...

Rr: A mund ta përshkruash më shumë punën që po e bën?

S: Nuk di se si ta përkthej... Nuk mundem... Ka shumë formula, shumë vizatime...

Rr: Po si i ndihmon puna jote të tjerëve? A është shëruese apo çka?

S: Jo, nuk është shërim. Është shkencë. Ka të bëjë me planetet tjera. Unë jam diku tjetër, jo në Tokë. Punoj aty. E kam një ndriçim shumë të madh përpara. Është hapësirë shumë e madhe e bardhë. Para meje vijnë në formë të tejdukshme si fletë A4... unë vetëm duhet t'i preki ato... Kjo është detyra ime.

Ai merret me shkrim, ndërsa unë me këto vizatime, formula.

Këtu sapo e përmendi edhe një person i cili merrej me shkrim, për të cilin më vonë e kuptojmë se kush është. Tani për tani më interesonte të kuptoja se çfarë ishte puna që bënte dhe kush ishte.

Rr: Si ndihesh në këtë punë?

S: Si në parajsë, jam vetvetja. Kjo është jeta. Pastërti absolute. Bardhësi. Qetësi. Jam e programuar ta kryej punën time. Vetvetiu, e di se çka duhet të bëjë dhe si të punoj!

Rr: Pa menduar e din se çka duhet të bësh?!

S: Po.

Rr: A e bënë këtë punë çdo ditë?

S: Nuk e di! Për momentin jam aty. Është ambient i njohur për mua.

Rr: Ndiresh perfekt?

S: Po. Ka precizitet. Hapësirë shumë e madhe. Është komod, është interesant... nuk ka rafte, as dollape, nuk ka asnjë objekt... Unë vetëm e di se cilën punë duhet të përfundoj... Kur puna kryhet, ajo shkon vet dikah, sortohet... nuk e di se kah... !

Siç e përshkruante, puna e saj në këtë dimension ishte holografike. Pra, nuk kishte materiale fizike, por çdo gjë punohej në hologram. Thoshte se vetëm e mendonte një gjë dhe ajo iu shfaqej automatikisht. Për ta vërtetuar, e pyeta:

Rr: A shihen gjërat në formë 3-dimensionale?

S: Po, janë 3-dimensionale.

Rr: Pra, e sheh në të gjitha anët?

S: Po, po.

Pastaj, e pyeta nëse ishte në ndonjë planet tjetër (prisja mos po jep emër të ndonjë planeti tjetër). U përgjigj se nuk e dinte, vetëm se e ndjente se ishte në një objekt shumë të lartë dhe ishte në katet e fundit të atij objekti (me saktësi thoshte se ishte 5-6 kate më poshtë se i fundit, por lente të kuptonte se poshtë vendit ku ishte, kishte me dhjetëra e dhjetëra kate). Për ta kuptuar më mirë vendndodhjen e saj, e pyeta nëse e ndjente se po lëvizte ose ishte në ndonjë anije kozmike. U përgjigj se nuk e dinte.

Rr: A mund ta përshkruash veten?

S: E gjatë, elegante. Kam kontura të prera. E mbaj të veshur një fustan të bardhë. Në kokë

mbaj diçka. Nuk jam shumë e bardhë në fytyrë, po as e zezë. Nuk e di kush jam! Edhe në jetën aktuale në Tokë, S. është një person me parime e principe. Kur je me të e ndjen se ajo çdo punë e bënë me përpikëri. Nga mënyra se si sillet, e sheh se ajo në çdo aspekt të jetë së saj mundohet t'i prek majat e perfeksionimit. Për këtë ka arritur të manifestoj një jetë të begatë e të suksesshme në punën që aktualisht bënë.

Kur e pyeta për gjininë, u përgjigj:

S: Jam femër. Ndërsa, ai plaku me mjekërr ishte mashkull. Shumë i vjetër. Rreth 300-400 vjeç.

Rr: E ti, sa vjeçe je?

S: 30 vjeçe.

Rr: A jeni të njëjtë e gjithë raca juaj?

S: Ne jemi njerëz, por nuk e di se ku jetoj.

Rr: Ju po bëni një punë të mirë, apo?

S: Ne jemi duke bërë punë që njerëzit nuk e kanë idenë, por puna jonë do t'i shërbejë për të mirë njerëzve. Ne jemi shumë të civilizuar. Punojmë të qetë edhe me shumë pasion.

Rr: Si do t'i ndihmoj puna jote njerëzimit?

S: Nuk e di. Mua vetëm më është dhënë ta përfundoj këtë punë ... Për momentin nuk e di!

Rr: Kush janë ata që ta kanë dhënë këtë punë?

S: Nuk e di. Edhe ai njeriu me mjekërr që erdh në fillim, është shkencëtar. Ai menjëherë u largua kur isha duke hyrë, sepse nuk jam në sektorin e tij.

Rr: A ka edhe të tjerë që punojnë si ti?

S: Po, ka shumë. Po unë e bëj vetëm punën time. Edhe jam e fokusuar vetëm në atë që e bëj aty për aty.

Rr: A ka diçka tjetër interesante në punën tënde të përditshme?

S: (vazhdoj me tregu për plakun me mjekërr)... Ai është shumë i respektuar, i nderuar, shumë i vjetër... por nuk është njeri.

Plaku me mjekër, sipas përshkrimit, ishte një “wise old man”. Këto janë krijesa me shumë dije, urtësi dhe eksperiencë. Ndërsa, ajo që i karakterizon këto krijesa të avancuara është jo-interferenca dhe misioni që kanë në jetë. Përderisa, ne si njerëz në Tokë kemi zgjedhje të lirë për atë se çka bëjmë dhe si e kalojmë jetën, krijesat tjera janë në shërbim të misionit të tyre. E sa i përket jo-interferencës, ato janë në gjendje ta lënë të lirë të veprojnë tjetrin ashtu si dëshiron dhe të mos ndërhyjnë në karmën e askujt.

Rr: Kur komunikoni mes veti, a komunikoni përmes gjuhës apo në mënyrë telepatike?

S: Nuk e di, pasi këtu ku jam nuk është askush tjetër. Më duhet të dalë jashtë...

Rr: A mund të dalësh jashtë dhe të na tregosh se çka po sheh?

S: Nuk e di, se këtu nuk ka dyer. Shihet vetëm koridori... Kur jam duke ecur, e bëjë me fuqi të mendjes.

Përderisa unë vazhdoja të bëja pyetje për ta kuptuar se si funksiononin në këtë dimension, ajo vazhdonte të jepte përgjigje të shkurta e precize. Tonaliteti i zërit ishte i prerë dhe në shumicën e rasteve kur jepte përgjigje e thoshte me ton të prerë, shkurt dhe sikur donte të më thoshte ‘mos më pyet më!’. Në fillim mendoja se kishte të bënte me karakterin e kësaj krijese, të cilën nuk e kisha idenë se cilës racë i takonte. Por më vonë e kuptova se vendi ku kishim hyrë dhe kërkoja të merrja informacione përmes pyetjeve të mija të njëpasnjëshme, ishte shumë më sekret se sa secila agjenci sekrete që vepron në Tokë. Ishte vendi kur për herë të parë kishte arritur të depërtoj një njeri.

Rr: A ka dikush që vjen te ti? A ka njerëz?

S: Këtu nuk shihen njerëzit. Këtu ndërveprojnë mes veti. Po ka të ndarë në nivele, me xhama.

Rr: Çka bëjnë ata?

S: Punojnë, të gjithë punojnë. Secili e ka punën e vet. Secili i din detyrat e veta.

Pastaj vazhdoi duke e përshkruar vendin ku punonte:

S: Është interesant se këtu të përcjellë një shkëlqim i madh, dritë e madhe... nuk është nxehtë, por ka shkëlqim... edhe sheh transparent...

Kur e pyeta se si quhej, tha se nuk mund ta shqiptonte emrin e saj. E kishte të vështirë ta shqiptonte emrin e vet përmes gjuhës njerëzore.

Rr: A ka ndonjë mësim që mund të na përcjellësh?

S: Nuk janë të kapshme për Tokë. Nuk mund t'i përkthej! Ju nuk mund t'i kuptoni!

Niveli ku ajo vepronte në rolin e saj në këtë dimension ishte shumë larg nivelit ku gjendet njerëzimi aktualisht. Këtë e thoshte në një mënyrë sikur prindi kur i jep përgjigje fëmijut kureshtar për ndonjë pyetje që ai insiston ta kuptoj, por nuk ka kapacitet për ta kuptuar ende. Në fund, prapë e përsëriti se puna e përditshme e saj do t'i shërbente njerëzimit në një të ardhme, edhe pse nuk e dinte se kur do të ndodhë ajo.

Kjo ishte pjesa e fundit e seancës, gjatë të cilës Sara ishte lidhur me një jetë paralele shumë më të avancuar.

Ndërsa, kur u lidhëm me veten më të lartësuar, Sara përjetoi shërim në shumë pjesë të trupit (kurriz, këmbë etj). Kur e pyeta se pse Sara kishte mbipeshë, vetja më e lartësuar u përgjigj se ishte “pakënaqësi e saj ndaj çdo gjëje përreth”. Pastaj e pyeta për eksperiencën në jetën paralele, dhe ajo u përgjigj se “është një botë ndryshe, që nuk mund të kuptohet prej juve” (e kishte fjalën për njerëzimin).

Rr: Pse Sara ka zgjedhë të vije në Tokë, në Kosovë?

S (vetja më e lartë): E kanë sjellë, nuk ka ardhur.

Rr: Kush e ka sjellë?

S (vetja më e lartë): Nuk guxoj të tregoj... nuk më lejohet...

Rr: Pse pikërisht në Kosovë? Me çka ka lidhje? Pozita gjeografike, vendi... apo çka?

S (vetja më e lartë): Ka lidhje me familjen e saj, me babën e vet...

Rr: Çfarë lidhje është me babën e vet?

S (vetja më e lartë): Ka dimension shpirtëror... (këtë e tha sikur donte të më thoshte “nuk e kupton ti”).

Rr: A janë vetëm Sara me babanë e vet?

S (vetja më e lartë): Jo, është edhe familja. Ka ndikim vendi, lokacioni... Baba prej babës së vet, e kështu me radhë...

Rr: E nëna nuk është e përfshirë?

S (vetja më e lartë): Shumë pak.

Rr: Po lidhjet karmike të Sarës me vëllain e motrat?

S (vetja më e lartë): Sara është shumë më e fuqishme se ata. Është shumë e fortë. Kjo ka ardhë me mision. Nuk guxoj të tregoj.

Rr: E çka duhet të bëjë Sara?

S (vetja më e lartë): Ajo e din punën e vet... e din çka vepron... ajo ka lidhje me universalen... Ajo i merr komandat... i ka të koduara...

Rr: A e ka përfunduar misionin Sara në familje?

S (vetja më e lartë): Në momentin që e përfundon misionin, duhet të shkoj. Ajo e din...

Rr: A mund ta udhëzosh atë?

S (vetja më e lartë): Nuk lejohet (e tha me një zë të fuqishëm). Nuk guxojmë të ndërhyjmë. E din ajo...

Rr: Ne dëshirojmë t'i ndihmojmë Sarës...

S (vetja më e lartë): Nuk ka nevojë me i ndihmu, ajo e din... (këtë e tha me një theks edhe më të prerë). Ne vijmë në mision, kemi kod... Detyra jonë përfundon me përpikmëri... Kur përfundon misioni, ne kthehemi...

Përkundër përpjekjeve të mia për të zbuluar më shumë, nuk arrita të nxjerr më shumë informata, sepse vendosmëria e vetes më të lartë të S. ishte e prerë.

Pas seancës, Sara e ngazëllyer dëshironte të caktonte edhe një seancë tjetër për të kuptuar më shumë për veten e saj. Të njëjtën dëshirë dhe ngazëllim, e ndjej edhe unë kure mendoj një gjë të tillë edhe në momentin që po shkruaj. Deri tash nuk kemi arrit me e caktu një seancë tjetër.

Balancimi i karmës

Takimi me Anën ishte i veçantë. Jo për faktin se ajo ishte me profesion psikologe, dhe kjo punë e kishte bërë të analizonte të gjitha perspektivat e jetës së saj, por për ndjesinë që ma dha në momentin e parë kur u takuam. Kjo ndjesi lidhej me karmën e saj familjare. Mezi prisja ta mbanim seancën bashkë dhe të zbulonim të vërtetën e kësaj storie.

Ana në moshën 12- vjeçare kishte humbur nënën dhe prej asaj moshe ishte shndërruar në “zonjë shtëpie”, për t’u kujdesur për babanë (i cili nuk ishte martuar asnjëherë) dhe vëllain. Këtë rol ajo e kishte luajtur me shumë përkushtim dhe më mënyrë të pamohueshme.

Problemet e saj shëndetësore kishin filluar qysh në fëmijërinë e hershme. Ndërsa, kulmi i tyre kishte arritur tani kur kishte arritur mesin e të 30-tave, kur për shkak të problemit me fshikëzën urinare, kishte urinime të shpeshta dhe të pakontrolluara. Gjatë natës, kjo i shkaktonte probleme edhe me gjumin.

Në fillim të seancës, Ana u rikthye në fëmijërinë e saj kur ishte duke jetuar në qytetin e saj të lindjes. Aty e takoi nënën e saj dhe përjetoi momente të bukura dhe prekëse nga fëmijëria.

Më pas, ajo u kyç në jetën e kaluar, e cila jetë kishte lënë gjurmë në jetën e saj aktuale.

A: Nuk po shoh asgjë!

Rr: A po ndjen diçka?

A: Duket terr, si natë me qenë... e ndjej freskinë...

Rr: A mundesh me e përceptu trupin tand?

A: ... I ndjej këmbët e gjata...

Ishte mashkull në moshë mesatare. Kishte të veshur pantallona. Jetonte në një shtëpi të vogël me oborr në një qytet të vogël të SHBA-ve. E quanin Xhejms. Kur e pyeta se si ishte një ditë e tij e zakonshme, u përgjigj:

A: Nuk po shoh! Po ndjej, ama nuk po shoh!

Këtu e kuptova se ishte i verbër. Kur e pyeta nëse ishte i verbër, ma konfirmoi menjëherë.

Rr: Kush kujdeset për ty?

A: Babi.

Rr: Si po ndihesh?

A: Nuk po më pëlqen që nuk po shoh! Por ndihem qetë.

Rr: A të ndihmon babi për çdo gjë?

A: Po.

Rr: A jetoni vetëm ju dy në shtëpi, apo edhe dikush tjetër?

A: Vetëm ne dy.

Kur e pyeta se si ishte një ditë e zakonshme, tha se merrej me kultivimin e bimëve në oborr, ndërsa babai i shiste.

Rr: A të pëlqen me u marrë me lule?

A: Po. I preki gjithë kohën. Flas me to, i ndiej...

E pyeta për raportin me babin. Shihej qartë se ata kishin një relacion shumë të fuqishëm mes veti. Duheshin shumë dhe roli i babait në jetën e tij ishte i pazëvendësueshëm. Për një moment tha se “babi pak u lodh” për shkak të angazhimit ndaj tij.

Pasi lëvizëm në një ditë më të hershme të kësaj jete, kur ai u gjend në një plazh me një shoqe e cila përkujdesej për të. Kishin shkuar për ta kaluar një ditë pushimi. Çka është me rëndësi të theksohet është fakti se në këtë moshë të hershme (rreth 20 vjeç), Xhejmsi mund të shihte dhe për këtë ishte i lumtur. I përshkruante ngjyrat e bukura të detit e të qiellit.

Natyrisht se mua më interesonte të dija se çfarë kishte ndodhur me Xhejmsin, që e kishte humbur të pamurit. Në bazë të përshkrimit, në fëmijëri ai kishte parë pjesërisht derisa në mënyrë graduale kishte humbur shikimin në një moshë të mesme.

Kur e pyeta për nënën, tha se ajo i kishte lënë ata të dy. Afeksionin e ndjente ndaj babit dhe për të fliste me pasion.

Përpos babit, i vetmi njeri që kujdesej për të ishte një fqinje. Ajo siç e përshkruante Ana, kishte një theks ndryshe dhe ishte zezake.

Pastaj lëvizëm në një ditë, kur babi ishte sëmur. Në shtëpi kishin ardhur disa njerëz dhe mjekë për të ndihmuar.

A: Babi nuk po flet. Po ja preki fytyrën... (filloi me qajtë)

Rr: A është ky momenti i ndarjes tuaj?

A: Aha...

Rr: A ke frikë?

A: Po. Është shumë errët... (duke qarë)

Ky ishte momenti kur Xhejms ishte ndarë përfundimisht nga babi i tij dhe kishte vazhduar jetën në vetmi.

Deri në momenti kur edhe ky shkoi drejt “dritës” dhe ndihej shumë mirë (kështu e përshkruante fundin e kësaj jete).

Rr: Çfarë mësimi ke marrë nga kjo jetë?

A: Mos me qenë vetmitar. Mos me pasë frikë prej njerëzve.

Rr: Po qëllimi i kësaj jete?

A: Me e njoftë veten, sepse në këtë jetë vetëm kam qenë gjithë kohën. Edhe me e përjetu momentin aty për aty... ashtu si vjen.

Vetja më e lartësuar e Anës në fund të seancës e bëri shërimin e saj. Ajo vërejti disbalanc në disa pjesë të trupit. Pasi vetja më e lartësuar e shëroi problemin me fshikëzën urinare, Ana u zgjua dhe kërkoi të shkonte në toalet. Pasi ishim në fund të seancës, unë insistova të vazhdonim dhe ta përfundonim këtë proces deri në fund. Dhe, ashtu ndodhi.

Mrekullia e seancës u shfaq me përfundimin e saj. Atëherë kur unë e luta Anën të shkonte në toalet, por ajo tha se nuk kishe më nevojë. Kishin kaluar diku 3 orë dhe ajo nuk kishte më problem me urinim.

Ana kishte raportuar se ndihej shumë më mirë pas seancës. Përfundimisht, e kishte kuptuar relacionin e saj me familjen (sidomos me babanë). Ndihej e lehtësuar prej karmës familjare. Dhe, jo vetëm aq. Kishte përjetuar shërim në të gjitha nivelet dhe ndihej sikur të kishte rilindur.

Shërimi i traumave të fëmijërisë

Mira ishte një zonjë nga Tirana që kishte ardhur të mbante një seancë të QHHT-së me mua. Për shumë vite, ishte në një depresion të thellë. Këtë gjendje depressive ajo e kishte ndier sidomos pas vdekjes së burrit të saj.

“I kam gjitha të mirat... pallatin,... të gjitha, por nuk i shijoj dot!” – kështu u shpreh në fillim të takimit tonë.

M: Babi është i mërzitur.

Rr: Pse është babi i mërzitur?

M: Se ka vdekë mami.

Rr: E ti si po ndihesh?

M: Ndihem keq për babin. Qenka dobësuar.

Mira ishte rikthyer mbrapa në kohë, në jetën aktuale (e jo në jetërat e kaluara). Historia e jetës së saj ishte shumë interesante. Kishte kaluar nëpër shumë trauma gjatë fëmijërisë.

Në fillim të seancës, u kthye në moshën 21 - vjeçare kur po martohej dhe ndihej e lumtur. E përshkruante çdo detaj që e përcillte gjatë rrugëtimit, prej shtëpisë së prindërve e deri te shtëpia e burrit.

M: Jam nuse.

Rr: Si dukesh?

M: Kam të veshur vello. Ndihem e lumtur.

Sa më mbrapa që ktheheshim në kohë, aq më shumë zbuloheshin këto trauma nga jeta e Mirës së vogël.

M: Jam te gjyshja.

Rr: Çka po ndodh?

M: Po martohet mami (duke qarë)...

Rr: Me kë je?

M: Jam me gjyshen. Jam 5 vjeçe.

Rr: Si po ndihesh?

M: Shumë keq. Dua të shkoj me mamin. Nuk më lë gjyshja... (duke qarë).

Ishte duke i përjetuar momentet kur nëna e saj po martohet për së dyti, ndërsa kjo po e shikonte duke qarë, derisa gjyshi dhe gjyshja po e mbanin për të mos shkuar pas saj.

Këtu filloi tregimi i dhimbshëm i saj. Në fillim, nëna e Mirës kishte qenë e martuar dhe burri i saj kishte shkuar ushtar. Ajo kishte jetuar me familjen e burrit dhe kishte mbetur shtatzënë me Mirën.

Kur në një moment gjatë seancës u kthyem në kohën kur Mira ende nuk kishte dalë në këtë botë dhe ishte në barkun e nënës, tha:

M: Mami po qan.

Rr: Pse qan?

M: I ka ikë burri ushtar. E trajtojnë keq... Gjyshja i bërtet mami...

Rr: Pse i bërtet?

M: Zihen hallat me të... Nuk e dojnë mamin.

Rr: Po mami, a e don babin?

M: Po, shumë.

Rr: E babi?

M: Edhe ai e don shumë. I ka shkrujt letër mami.

Rr: Çka i ka shkru në letër mami?

M: I ka shkruajt se “më ngacmon Merrushja, nuk i duroj motrat tua dhe do iki ke shtëpia ime”...

Rr: E babi, a e ka kthyer letrën?

M: Po, i ka shkruajt se “po ike, s’ke për tu kthyer më”.

Kështu kishte ndodhur. Ajo kishte ikur nga shtëpia e burrit të parë, për t’u mos kthyer më kurrë. Kishte ikur për të jetuar me prindërit e saj, sapo Mira e vogël kishte mbushur 6 muaj jetë. Gjyshi i Mirës (babai i nënës) kishte ardhur për ta marrë vajzën dhe mbesën e vogël për të jetuar me to.

Është shumë interesante historia e letrës së prindërve të Mirës, ku ata kishin komunikuar mes veti. Pas seancës, e pyeta Mirën në lidhje me këtë letër dhe ajo tha se nuk kishte dijeni për një gjë të tillë. Sipas të gjitha gjasave, nëna e Mirës do ta kishte mbajtur të fshehur këtë histori. Ndërsa, Mira e dinte se nëna kishte probleme me kunatat, vjehrrën dhe historia e kësaj letre kishte shumë kuptim për të. Por, ajo u befasua shumë se si ishte e mundur ta kuptonte një gjë të tillë përmes një seance.

Pas një kohe, babai i Mirës ishte kthyer nga ushtria dhe bashkë me babanë e tij kishin shkuar ta merrnin nënën dhe Mirën (tani diku 3 - vjeçare). Por, gjyshi i Mirës (nga ana e nënës) ishte shumë këmbëngulës dhe për shkak të principeve të tij nuk e la vajzën dhe mbesën të riktheheshin në shtëpinë e tyre. Përkundër dëshirë së tyre.

Rr: Çka po ndodh gjatë takimit?

M: Gjyshi (nga ana e mamit) po i thotë gjyshit nga ana e babit: “Kemi pshty, nuk lëpimë më!”

Dhe, pastaj vazhdoi me fjalët e fundit të gjyshit (nga ana e mamit) drejtuar atyre:

M: Ma ke hudh gocën për një gjysëm sapuni, do ta ruaj unë...

Gjatë këtij takimi Mira e kishte përqafuar babanë e saj, po gjyshi nuk e lente ta përcjellë babanë e saj deri në fund. Edhe mami qante, sepse e donte burrin e vet, por gjyshi nuk e linte as atë. Ky i fundit kishte vendosur ta “mbronte” vajzën dhe mbesën deri në fund.

Kështu, Mira kishte jetuar bashkë me nënën e saj te gjyshi dhe gjyshja. Deri në momentin që gjyshi kishte vendosur ta martonte vajzën e vet për herë të dytë.

Ky ishte një moment shumë traumatik për Mirën. Skena kur nëna e saj nuse po ikte nga shtëpia, e kjo si fëmijë donte të ikte me të. Por, gjyshi dhe gjyshja e mbanin dhe nuk e lejonin që ajo t’i shkonte nënës së saj mbrapa.

Pas pak, e pyeta:

Rr: Tash, po jeton me gjyshërit?

M: Po. Gjyshi thotë: “E rris unë!”.

Rr: A ju viziton mami shpesh?

M: Po.

Rr: Si ndihesh me mamin?

M: Shumë mirë. Ajo dëshiron me më marrë me vete, po gjyshi nuk lejon. Thotë: “Jo, se e kam rritur vetë”.

Rr: Po gjyshja?

M: Ajo e suporton mamin, po gjyshi nuk e dëgjon fare!

Megjithatë, pas disa viteve, Mira kishte shkuar të jetonte me mamin. Burri i nënës sillej mire ndaj saj dhe e suportonte, mirëpo familjarët e tij nuk e donin. Thoshin “ti nuk je e jona!”.

M: Mami i thotë burrit: “Do të ndahemi, nuk rri bashkë me këta se nuk ma duan gocën” (e kishte fjalën për familjarët e burrit).

Një ditë burri i nënës së Mirës vendos të ndahet dhe të ndërtojë shtëpinë e vet. Aty jeton edhe Mira bashkë me nënën dhe babanë e saj të ri.

Kur e pyes se si ndihet ajo në prezencën e burrit të nënës, ajo përgjigjet si vijon:

M: Është njeri shumë i mirë. Më don mua.

Rr: A ndihesh rehat, a ndihesh mirë në prezencën e tij?

M: Te gjyshi ndihem më rehat, por nuk më lejon mami të shkoj. Se daja do të martohet.

Kur e pyeta nëse e kishte takuar babaë e saj (biologjik) ndonjëherë, më tregoi se si një ditë sa ishte në klasën e shtatë kishte dëgjuar se babai i saj kishte për ta vizituar në shkollë dhe atë ditë ajo kishte ikur nga shkolla, sepse kishte frikë se mos po e merr ai me vete.

Ajo kishte vazhduar të jetonte në fshat me mamin dhe njerkun, të cilin e quante babi.

M: Nuk mora bursë në shkollë, edhe pse isha më e mira, sepse më thonin se nuk isha e atij vendi.

Vetja më e lartësuar e Mirës, në fund të seancës e bëri shërimin e saj në të gjitha nivelet.

M (vetja më e lartë): Merr gjëra përsipri që nuk i takojnë!

Rr: A keni ndonjë mesazh tjetër për Mirën?

M (vetja më e lartë): Duhet me e shit' shtëpinë. Mos me jetu më në atë vend.

Përfshirë edhe shërimin nga eksperiencat e saj traumatike të fëmijërisë, më në fund, ajo ndihej e lehtësuar, në paqe dhe në harmoni të plotë.

Fjalët e para që Mira i tha pasi u zgjua nga seanca ishin “Nuk e di se çka më ke bërë, po tani po ndihem sikur jam liruar nga një e keqe e madhe”. Kur e pyeta nëse mbante mend se çka kishte ndodhur gjatë seancës, u përgjigj se nuk mbante mend asgjë. Seanca me Mirën ishte ndër të rrallat kur klienti, nuk mban mend se çfarë ka ndodhur gjatë seancës.

Kur e pyeta në lidhje me storien e saj me babanë dhe nënën, u çudit se si ishte e mundur që unë t'i dija këto informata. “Këto storie i rrëfej vetja jote më e lartësuar dhe tani përfundimisht u lirove prej tyre” – ia ktheva duke qeshur.

Pas seancës, Mira më ka kontaktuar disa herë përmes telefonit për t'u falënderuar për atë që kisha bërë gjatë seancës me të. “Falë teje, tani jam një amvise e lumtur dhe e shijojjetën!” – më kishte shkruar në një mesazh në Viber, në të cilën e kishte bashkangjitur fotografinë e saj duke pirë kafën e mëngjesit.

Nga jeta në Jetë. Sepse...

Zana ishte një grua e rrallë dhe shumë e fuqishme. Kishe kaluar një jetë me shumë vështirësi. Në një moshë shumë të re, kishte përjetuar dhunimin. Pasi kishte mbetur shtatzënë, ishte martuar me dhunuesin. Nga kjo martesë kishe dy fëmijë. Pas divorcit, kishte përjetuar ndarjen nga fëmijët e saj, dhe kjo ndarje i kishte shkaktuar shumë dhimbje. Më vonë ishte martuar sërish dhe nga martesë e dytë kishte edhe një fëmijë me të cilin jeton aktualisht.

Z: Jam në një qytet të vogël. E shoh një grua me fustan të gjatë.

Rr: E ti çka po bon?

Z: Jam tu ik...

Rr: Pse po ik?

Z: Po tutna shumë...

Rr: Prej kujt po tutesh?

Z: Nuk e di. Jam tu u fsheh...

Rr: Prej kujt po fshehesh?

Z: Po më gjuajnë me gurë... po dojnë me më sulmu... (ndihej shumë e frikësuar).

Rr: Kush janë këta që po të sulmojnë?

Z: E kanë një fe tjetër.

Rr: E ti, cilës fe i takon?

Z: Nuk kam fe. E du vetëm Zotin.

Kjo ishte skena e parë me të cilën Zana u ballafaqua gjatë seancës.

Ishte një grua në moshë mesatare, jetonte në një lagje të varfër të një qyteti të vogël, mbante një shami në kokë dhe po sulmohej prej një turme njerëzish.

Kur u kthyem prapa në kohë për të parë se çka kishte ndodhur që ajo kishte ardhur deri te kjo situatë, ajo vazhdoj tregimin e saj:

Rr: Me çka merresh?

Z: Ju ndihmoj grave me lind.

Rr: A ke familje?

Z: Jo, nuk kam.

Rr: Ku jeton?

Z: E kam shtëpinë time... jetoj vetëm në të.

Pastaj, filloj ta përshkruante shtëpinë e vogël ku jetonte. Kishte oxhak dhe një ulëse afër oxhakut, dhomën e gjumit me një shtrat ku flente. Në një gotë të gurit hante kaqamak aty në dhomën e ndejës, afër oxhakut.

Kur e pyeta se me çka merrej, u përgjigj:

Z: Bëjë ilaqe. Merrem me barishte. Prej tyre, pregadis ilaqe.

Rr: Për kë pregadit ilaqe?

Z: Për ata që kanë nevojë. Për shërim të lëkurës, për ata që nuk kanë flokë...

Puna primare e saj ishte në rolin e mamisë dhe për këtë njëri në të gjithë rajonin ku jetonte.

Për punën që bënte, gëzonte respekt te popullata. “Më dojnë njerëzit” – thoshte duke buzëqeshur.

Pas pak, vazhdoj me përshkrimin e një shtate të vështirë në të cilën gjendej. Atë e kishin marrë në një vend të largët, për t’i ndihmuar të lindte një gruaje që kishte qëlluar të ishte e martuar me një njeri me shumë influencë.

Z: Ajo ka vdek vet.

Rr: Kush ka vdek?

Z: Gruja e atij “burrit të madh”.

Rr: E ti ke shku me i ndihmu me lind?

Z: Po.

Rr: A është dikush tjetër me ty aty?

Z: Janë edhe dy gra.

Rr: Çka po ndodh aty?

Z: Po bërtasin...

Rr: Kush po bërtet?

Z: Familiarët e gruas që ka vdek.

Rr: Çka po thojnë?

Z: Nuk po i marrë vesh!

Rr: Si po ndihesh ti?

Z: Po ndihem keq që ka vdek. Nuk kam mujt me e shpëtu!

Tutje thoshte se nuk mundej të kuptonte si kishte mundësi me ndodh një gjë e tillë! Si ishte e mundur me vdek gruaaja gjatë lindjes si dhe pse gjindej në një ambient të tillë ku bërtisnin e kishte shumë zhurmë.

Rr: A po e ndjen se ke faj për këtë që ka ndodh me gruan e vdekur?

Z: (murmuriste diçka që nuk kuptohej)

Rr: A po të akuzojnë ty për vdekjen e saj?

Z: Po. Ajo gruaaja që ishte me mua, ka shku me i tregu burrit të saj se çka ka ndodh.

Rr: E të tjerët, çka po bëjnë?

Z: Po më mbajnë me zor (filloj me qajt).

Para se me mbërri në vendin e ngjarjes burri i gruas së vdekur, ajo kishte arritur të ikte nga dhoma ku gjendej.

Z: S'kam ku me ik prej tyre!

Rr: E ku je ti?

Z: Jam fsheh në arkë.

Rr: Në arkën e kujt?

Z: Në arkën e gruas që ka vdek.

Rr: A je larg vendit ku ishe?

Z: Jam afër.

Si duket, edhe pse kishte arritur të ikte, ishte në po të njejtin vend. Burri i gruas, si një njeri me fuqi që ishte, mund të ketë pasur më shumë se një shtëpi.

Rr: A po mundesh me dëgju çka po ndodh prej aty ku je fsheh?

Z: Është ngushtë. Po më zihet fryma... Po vjen era ftua (si duket kishte ftua aty brenda arkës dhe ajo tash e nuhaste erën e këtij fruti).

Pas pak e pyeta:

Rr: A je ende brenda arkës?

Z: Po (prej zërit vërehej se kishte shumë frikë).

Sipas përshkrimit, ajo ishte fshehur aty në arkë përderisa “ata” po e kërkonin gjithandej.

Z: Po du me vdek, s'po du me ra në dorë të tyre! Po menoj me shku me u gjujt diku... Kudo që iki, “ky” ka me më gjet, se është shumë i fuqishëm!

“Ky” ishte burri i guras së sapo kishe vdekur gjatë lindjes, të cilës Zana ishte duke i ndihmuar në rolin e mamisë.

Rr: Çka vendose me ba?

Z: Me u vet-vra!

Rr: Me u vet-vra?!

Z: Duhet me gjet diçka që është e mprehtë.

Rr: Ku po shkon?

Z: Aty në shtëpi...

Kishte dal nga arka dhe po kërkonte diçka...

Rr: Çka po lyp?

Z: E gjeta një thikë...

Rr: Çka po bënë me atë thikë?

Z: Po i prej damarët...

Ky ishte momenti më i vështirë i seancës. Kur ajo kishte filluar ta sulmonte veten e saj, vetëm e vetëm për të mos rënë në duart e burrit të fuqishëm që po e kërkonte për tu hakmarrë për gruan e tij.

Pas pak, kur po e shikonte si observuese këtë skenë të përgjakur, ajo tashmë kishte ndërruar jetë, ndërsa ata që po e kërkonin kishin arritur në vendin e ngjarjes.

Rr: Cili ka qenë mësimi i kësaj jete?

Z: Familja është më e rëndësishme.

Në këtë jetë ajo jetonte e vetme dhe nuk kishte familje. Ndërsa, kur e pyeta për misionin e kësaj jete, u përgjigj:

Z: Me ju ndihmu grave.

Ky ishte fundi i kësaj jete.

Më pas, Zana u qas edhe në jetëra tjera. Për arsye të peshës së madhe të kësaj storie, po e lëmë vetëm me këtë epizodë jetësore të saj.

Zana kishte ardhur në këtë jetë (jetën aktuale) për ta takuar në fëmijërinë e hershme personin, i cili duhet të ketë qenë “burri i fuqishëm” që dëshironte t’i hakmerrej nga jeta e kaluar. Ajo kishte përfunduar jetën e kaluar duke ikur prej tij, e në këtë jetë kishte “ardhur” ta takonte sërish. Por, tani ai ishte shndërruar në babain e fëmijëve të saj dhe dhimbja që ky person i kishte shkaktuar, ishte edhe më e madhe.

Mesazhi i fuqishëm që vie nga jeta ku ajo përfundon me vetëvrasje në jetë e kaluar, është se ikja nga problemi nuk është zgjidhje për asgjë. Mësimi që nuk është përfunduar, me njerëz të caktuar – do të vazhdohet edhe në jetën e radhës. Derisa të mësohet... Pra, vetëvrasja nuk është zgjidhje për asnjë problem.

Për herë të parë Zana po e kuptonte rrugëtimin e saj jetësor. Tani kishin kuptim të gjitha traumat që kishte përjetuar në rininë e saj. Pas seancës, ndihej më e fuqishme se kurrë në jetë dhe më e liruar prej barrës së kaluar.

PËR AUTOREN

Rrezarta Xhaferi është autore dhe bashkëthemeluese e “Zgjidhja Personale”. Ka studiuar metafizikën dhe ndryshimin personal. Është shpirt i lirë, e udhëhequr nga e vërteta dhe liria. Krahas IT-së dhe inxhinierisë, është marrë edhe me edukim. Së fundmi, është fokusuar në punën si eksperte për eLearning.

Viteve të fundit, punon si Facilituese e Shërimit Kuantik. Ajo mban seanca me klientë nga e gjithë bota përmes Teknikës Kuantike Shëruese të Hipnozës (QHHT), për të cilën është e certifikuar si praktikuese e nivelit të 1 dhe 2-të.

Për të rezervuar terminin për një seancë me të, si dhe për të lexuar shkrimet e saj, vizitoni blogun: www.rreze.com.